2621

Chemarea vremii

ANUL XV, Seria II, Nr. 69
Duminică 28 Septembrie 1941

Director:
ION SÂN-GIORGIU

Şef redactor:
D. I. CUCU

Săptămânal de actualitate
Inscris sub Nr. 53/940 în reg. pub. periodice al trib. Ilfov. S. I com.

Exemplarul 5 lei

ABONAMENTE:
Pentru susţinători 2000 lei
Instituţii 1000 lei
Particulari 250 lei

BIROURILE:
STR. BELVEDERE 6, Et. V
(Palatul „Curentul")
Telefon 4.79.95

BAGATELIZAREA VALORILOR

de ION SÂN-GIORGIU

Cu toate că în România adevăratele valori sunt rare, lumea de la noi îşi permite totuş luxul să le bagatelizeze, atunci când nu le exagerează până la desfrâu forţa şi semnificaţia.

Există un egoism şi un conservatism al ideilor preconcepute care se opun oricărei innoiri. Iar o personalitate care vrea să schimbe mersul liniştit al unei societăţi va întâmpina, mai ales la noi, rezistenţa agresivă până la cea mai acerbă duşmănie a acelora care vor să fii ca ei, sau dacă Dumnezeu, munca şi norocul ţi-au dăruit mai mari posibilităţi de realizare, să te supui mentalităţii şi moravurilor din mijlocul cărora încerci să te înalţi. Innoitorii rareori au reuşit altfel decât prin revoluţie. Iar revoluţiile nu le pot face marile personalităţi singure, ci numai când isbutesc să atragă massele şi să le ducă la luptă prin violenţă.

Dar nu orice ideie şi nici orice problemă merită o revoluţie. Există oameni care înţeleg să lupte prin critica pe care o fac stărilor de fapt, sau printr'o afirmare personală încăpăţânată, care refuză orice transacţie. Şi tocmai aceştia sunt aceia care supără mai mult mediul lor înconjurător. De ei încearcă lumea să scape ca de un lucru plictisitor dar nu imediat primejdios. Fiindcă cu un om într'adevăr periculos umbli cu băgare de seamă, atunci când nu-l poţi suprima sau încuia între zăbrele... Dar cu un simplu revoluţionar de cabinet, un fanatic al unei idei şi un reformator care ne atacă stările legale, trebuie procedat cu atenţie, fiindcă te poate într'o zi doborî cu puterea gândului său.

Arma cea mai eficace de a înlătura înrâurirea şi de a distruge prestigiul unei astfel de personalităţi este bagatelizarea, caricatura, facerea de râs, batjocura. E o armă veche şi foarte înrădăcinată în ţările balcanice. Fiindcă e vulgară şi e folosită mai cu seamă de societăţile în formaţie. E doar un lucru atât de ieftin şi de comun să acoperi de batjocură credinţa unui om! Ce e mai simplu decât să-i descoperi un defect oarecare şi să faci din el un viciu? Şi ce e mai ingenios decât să usurpi chiar o valoare incontestabilă, reducându-i însemnătatea sau acoperind-o de uitare? Se alternează pur şi simplu conjuraţia tăcerii cu ofensiva bârfelii şi a calomniei. Fireşte că nu vor fi injurii violente, fiindcă acestea ridică prestigiul victimei. Nu se atacă violent decât obiective puternice. Nu se trage cu tunul într'o scobitoare. Iar bârfeala, râsul, bagatelizarea şi batjocura sunt arme meschine şi ieftine care din capul locului scad pe acela împotriva căruia sunt îndreptate.

Fireşte că bagatelizarea, chiar şi în forma ei cea mai gravă batjocura, nu e, cum am mai spus o armă românească. E o unealtă de luptă socială internaţională şi a fost mai folosită de Evrei. Ce n'au putut cumpăra cu banul, Evreii au înlăturat cu batjocura. Prin cuvânt şi prin slovă scrisă Evreii au dus lupta împotriva adversarilor lor. Şi adversar le-a fost totdeauna oricine a îndrăznit să se înalţe netolerat şi nesupravegheat de ei. Orice antisemit, de pildă, în orice parte a lumii s'ar fi ivit, era acoperit de ridicol, făcut nebun şi denunţat nu numai ca un duşman al civilizaţiei, dar chiar ca un ridicol apostol al unei idei de mult perimate.

Ar fi de aceea foarte interesant dacă s'ar alcătui o antologie a batjocurei bagatelizatoare căreia i-au fost supuşi ani de zile Adolf Hitler şi Benito Mussolini. S'ar găsi acolo adevăratul cod al bârfelii şi batjocurei. In Germania, mai cu seamă, unde Adolf Hitler a inscris din prima zi pe steagul său antisemitismul, arma judaică a fost bagatelizarea. Mai ales prezentarea lui Adolf Hitler de către presa judaică din străinătate s'a remarcat printr'o ploaie de mici şi meschine calomnii, care căutau să-i micşoreze forţa combativă şi să exagereze dificultăţile care îi stăteau în cale. Astăzi când Adolf Hitler apare ca un uriaş printre pigmeii istoriei contemporane, miile de pagini în care a fost împroşcat de venin sunt o dovadă cu câtă desnădejde judaismul internaţional a căutat să demonetizeze un om, care a reabilitat printr'o luptă unică adevăratul naţionalism, care este numai rasismul intransigent.

La noi judaismul a folosit bagatelizarea valorilor din prima zi în care a obţinut cuvânt în viaţa publică. Intreaga noastră mişcare naţionalistă, din ziua în care ea a apărut în 1906, cu toată puterea ei tinerească, a fost bagatelizată, ca şi când conducătorii ei ar fi fost nişte demenţi. Să se urmărească atent şi cronologic cariera lui Neculaie Iorga şi se va vedea că atunci când lupta sa naţionalistă a fost de o perfectă puritate şi lipsită de orice interes personal, învăţatul şi luptătorul nu prezenta decât aspecte ridicole pentru opinia publică influenţată de judaism. In ziua când impetuositatea luptătorului începu să se potolească, când transacţiile îşi tăiară drum până la dânsul, deodată atacurile şi bagatelizarea încetară şi toată lumea fu de acord cu valoarea sa intelectuală necontestată. Aceeaşi sinistră piesă s'a jucat şi cu ceilalţi naţionalişti. In această privinţă cazul lui Octavian Goga este caracteristic. Cât timp poetul s'a strecurat sfios şi abil printre partidele politice existente, stând în umbra mareşalului Averescu, a cărui spirit revoluţionar şi innoitor ne năruse în guvernarea din 1920-21, Goga fusese nu numai tolerat dar chiar susţinut cu căldură. In ziua în care Octavian Goga rupe definitiv cu politicianismul românesc şi când visătorul dela

(Continuare în pag. II-a)

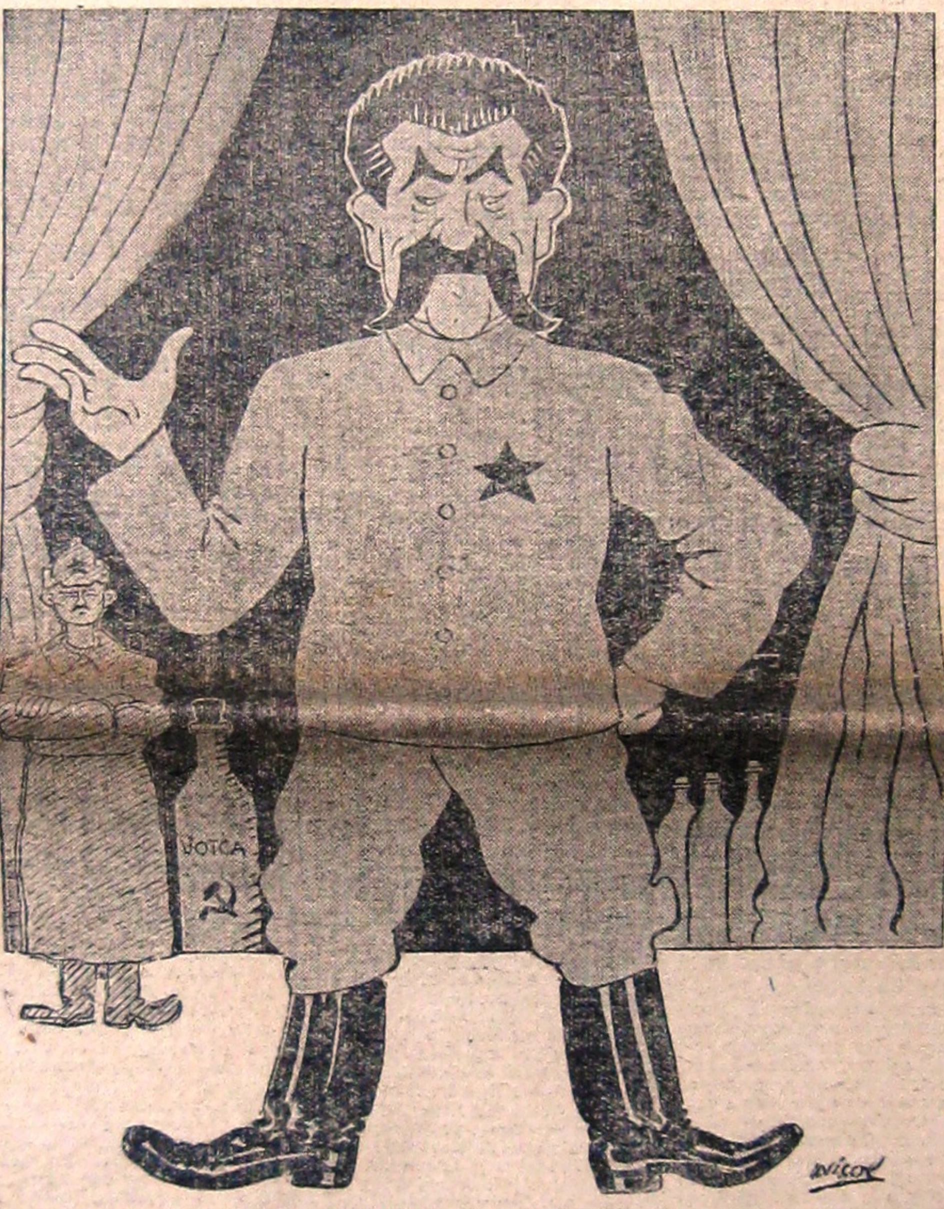

MEDITAŢIE LA KREMLIN

STALIN: — „Cred că acum după ce a căzut şi Kievul, fraţii mei englezi vor fi mândrii de mine şi de „Expoziţia realizărilor Bolşevismului" dela Londra..."

ANGLIA TREBUE SĂ SE ROAGE PENTRU INFRÂNGEREA EI

de Prof. M. MANOILESCU

Situaţia politică şi universală a Angliei în războiul acesta este cu totul paradoxală.

In orice luptă există pentru parteneri un singur scop, dorit din toată inima: victoria. In războiul acesta însă soarta Angliei va fi mai rea dacă va învinge.

A demonstra această afirmaţiune desigur neobişnuită nu este un lucru greu.

Ce va aduce victoria Germaniei şi a Axei? O ordine mondială mai bună şi un progres general economic şi social, care se va baza pe comunităţile popoarelor europene însănătoşite şi pe noua Europă unificată.

In această lume nouă, Anglia învinsă va fi limitată fireşte la hotarele ei adevărate şi cuvenite. Ea nu va dispărea ca stat, ci ar mai avea de îndeplinit numite îndatoriri faţă de celelalte continente în numele rasei stăpânitoare ariene.

Ce se va întâmpla însă cu Anglia în cazul absurd al unei victorii britanice?

Aici trebue să precizăm însă mai întâi că, asemeni fiecărui adevărat român, noi credem hotărît în victoria Germaniei. Atitudinea noastră personală de după sfârşitul războiului mondial dovedeşte că am crezut întotdeauna în viitorul şi misiunea poporului german şi că aceste sentimente ale noastre nu au fost niciodată rezultatul unei conjuncturi.

Pentru demonstraţia noastră se cere însă neapărat să presupunem imposibila victorie a Angliei, pentru a putea examina mai bine situaţia imposibilă şi fără sens a Angliei.

In cazul acesta, Anglia nu s'ar putea bucura singură de roadele victoriei. „Tovarăşul" rus ar fi şi el părtaş.

Şi cum! Să nu uităm că Rusia sovietică are două armate; una cea văzută, care suferă o înfrângere atât de hotărîtoare pe frontul de răsărit, şi o altă armată nevăzută şi subpământeană, care poate fi simţită în atât de multe state din lumea întreagă, ca o tendinţă de bolşevizare şi organizare sovietică.

In cazul unei victorii anglo-sovietice, pe care din pricina impo-

(Continuare în pag. 2-a)

GENERALII GERMANI DESPRE GENERALUL IOANIŢIU

Reproducem mai jos, ca titlu de documentare cele două cuvântări ţinute de generalii Speidel şi Hauffe la înmormântarea fostului şef al Statului Major român, generalul Ioaniţiu.

Ele arată în deosebi înţelegerea pe care germanii au arătat în scurt timp s'o aibă pentru adevăratul suflet românesc, care exclude vanitatea şi ambiţia stearpă.

D. general Speidel, din partea armatei germane, a rostit următoarele:

„Armata germană din România stă cu dvs., domnule Mareşal, cu armata Regală română şi cu întreg poporul românesc, cu adâncă tristeţe în faţa mormântului şefului Marelui Cartier general, generalul Ioaniţiu.

Nu numai sentimentele de prietenie şi alianţă dintre soldaţii români şi germani ne unesc aici cu dvs., ci şi imarea cinstire şi recunoştinţă pe care le poartă soldatul german şefului marelui cartier general român.

Noi îl cinstim şi ca om şi ca soldat. Personalitatea lui militară se înalţă mult peste obişnuit.

Un mare făcut — un mare gânditor,

In viaţa şi personalitatea generalului erau **înscrise cuvintele de atitudine ale comandamentului general german: A creia mult, a ieşi puţin în relief, a fi mai mult decât pari.**

Armata germană mulţumeşte în această clipă celui decedat pentru camaraderia şi ajutorul său.

Armata germană a venit acum aproape un an pentru conlucrare paşnică. Increderea nelimitată a fost baza activităţii comune. [illegible] nului comun încoronează camaraderia de arme germano-română.

Un om mare ne-a părăsit.

Un mare soldat nu mai este.

O moarte de soldat, cu victoria în faţă, încheie viaţa sa.

Armata germană salută pentru ultima dată cu onoare, recunoştinţă şi credinţă pe şeful marelui cartier general al victorioasei armate române.

Intr'o limbă românească foarte corectă, d. general Hauffe a spus următoarele:

„Din mijlocul marei sale misiuni istorice, pe lângă Mareşalul său şi din mijlocul statului său major, soarta nemiloasă de ostaşi a răpit pe şeful Marelui Cartier general român, generalul Ioaniţiu, de pe drumul spre victorie.

Un ostaş drept şi mare, cu un caracter ferm în mărimea lui un om totuşi modest, un camarad nobil cu un sentiment cald şi cel mai desăvârşit ofiţer de Stat Major al Statului Major Regal român nu mai este printre noi. Poporul român şi tânărul său Rege a pierdut pe unul din cei mai buni fii ai săi, familia lui un părinte şi soţ bun şi ocrotitor, Conducătorul Statului Mareşalul Antonescu pierde în timpurile cele mai grele pe cel mai credincios colaborator al său. Misiunea militară germană ia parte din tot sufletul şi cu toată sinceritatea la doliul tuturor acelora cari cu durere dar totuşi cu mândrie plâng pe generalul Ioaniţiu.

Misiunea militară germană din România a pierdut pe cel mai bun camarad din Statul Major Regal Român, iar generalul Hauffe pe camaradul bun şi colaboratorul veşnic înţelegător şi sincer. Armata germană pierde în şeful Marelui Cartier general român un ofiţer aliat care alături de Mareşalul său şi după directivele acestuia, a dat fără şovăire cu toată inima şi cu toată puterea conducerii comune a războiului total, în cele din urmă chiar viaţa.

General Ioaniţiu. Armata germană şi mai ales misiunea militară îţi mulţumeşte pentru ultima dată pentru tot ce ai făcut tu pentru noi.

Vei rămâne neuitat în rândurile noastre.

Generalii strânşi aliaţi, purtătorul Crucii de fier cl. I general Ioaniţiu şi purtătorul ordinului Mihai Viteazul general Ritter von Schobert s'au unit acum şi prin moarte. Ambii generali au trecut acum în rândurile camarazilor [illegible] căzuţi pe câmpurile de luptă.

Camarazi români. Fiţi mândri, că generalul vostru Ioaniţiu mărşăluieşte acum în fruntea ostaşilor căzuţi pentru Patrie.

Sufletul lui vă va conduce mai departe pe drumul victoriei.

BAGATELIZAREA VALORILOR

(Continuare din pag. 1-a)

Răşinari îndrăzni să fie revoluţionarul care se puse în fruntea naţionalismului românesc, intinzând mâna lui A. C. Cuza, doctrinarul şi întemeietorul antisemitismului românesc, Octavian Goga n'a mai fost decât un „poet mic", un „politician ridicul", un „simplă unealtă nemţească". Iar când după sforţări gigantice isbuti în Decembrie 1937 să constitue un guvern naţionalist acceptând totuşi calul troian Calinescian, Goga fu năruit, iar organismul său politic lichidat, dovedindu-se încăodată că şi cea mai paşnică revoluţie românească era sortită să se înnece în hârdăul cu lături.

Se va zice însă, odată ce puterea judaismului a fost înfrântă, ce sens mai are să mai discutăm un fenomen moral şi social care a murit odată cu judaismul? Dar lucrurile stau totuşi cu totul altfel. Judaismul a fost la noi nimicit materialiceşte, el trăeşte însă moralmente. La nici o naţie poate fenomenul judaizării morale n'a fost atât de intens, de adânc şi de continuu ca la noi Românii. Şmecheria românească se compune în bună parte din talmudism judaic, asimilat în contactul atât de frequent pe care Românii l'au avut cu Evreii. Incetul cu încetul armele de luptă evreeşti au devenit arme de luptă româneşti. Iar dintre toate aceste arme de luptă bagatelizarea şi chiar batjocura valorilor au intrat în arsenalul politicianismului românesc.

In deosebi fostul partid liberal a uzat de această metodă judaică în lupta lui împotriva adversarilor săi. Un exemplu tipic ni-l înfăţişează lupta liberalilor împotriva lui Tache Ionescu. Mă folosesc anume de un adversar ideologic, care, după mine, a înţeles [illegible] nească spre a nu lăsa impresia că aduc o argumentare nouă în folosul unor idei care-mi sunt scumpe şi care atât ele cât şi însufleţitorii lor au fost copios bălăciţi în noroiu.

Tache Ionescu a tulburat apele liniştite ale politicei româneşti, încercând să întemeeze un al treilea partid politic. România ducea la începutul veacului nostru o viaţă foarte dulce şi patriarhală, cele două partide de guvernământ, liberalii şi conservatorii, împărtăşindu-se pe rând din binefacerile puterii. Dar aceste partide se detestau puternic. Nu-şi dădeau însă lovituri mortale. Se certau în faţa marelui public, dar erau perfect înţelese pe ascuns pentru ca bătălia parlamentară să nu fie decât un mic sport, mai pasionat, fireşte, decât cursele de cai dela Băneasa. Ele erau însă cu totul solidare, în ziua în care cineva ar fi îndrăznit să tulbure alternanţa lor firească la guvern şi unicitatea existenţei lor. Tache Ionescu a îndrăznit să sfarme disciplina aceasta creind un partid care să fie pe jumătate conservator şi pe jumătate democrat. Luând pantalonii dela burghezul colectivist liberal, iar jacheta şi jobenul dela boerul conservator, a crezut că poate crea un partid intermediar, care să le reprezinte pe amândouă.

Indignarea a fost fireşte mare în amândouă partidele tradiţionale. Dar lupta de demonetizare a lui Tache Ionescu a fost dusă de liberali cu o rea credinţă şi cu o capacitate cu adevărat judaică de bagatelizare. In câţiva ani Tache Ionescu a fost desbrăcat de toate calităţile sale, până atunci necunoscute. N'a mai fost nici mare avocat, nici mare orator, nici bun patriot. I se contesta orice valoare, iar pe deasupra i se puneau în spinare tot felul de isprăvi incorecte.

Numai când veni războiul de reîntregire, Tache Ionescu fu acceptat de liberali. Dar şi aceasta acceptare se datora faptului că Tache Ionescu nu mai activa pe plan intern, ci pe plan extern şi într'un domeniu în care relaţiunile sale cu judaismul internaţional îl făceau necesar. Dacă Tache Ionescu a putut totuşi să se manifeste activ şi creator şi să joace un rol de faţadă, aceasta se datoreşte faptului că'n lupta dusă a avut alături de sine judaismul, cu care s'a confundat până la sfârşitul vieţii sale terestre şi politice.

Am citat pe scurt cazul lui Tache Ionescu spre a arăta cu date precise şi cu un exemplu tipic că armele judaice de luptă politică au fost acceptate de burghezia românească şi clasa noastră conducătoare. Bagatelizarea valorilor şi batjocura capacităţii inadaptabile sunt unelte care stau azi la îndemână oricărui român. Chiar dacă nu mai avem partide politice avem moravuri politicianiste. Şi ele nu au primit din nenorocire, nici o modificare, nici un adaos în sine, din vălmăşagul frământărilor care duc la crearea noii lumi româneşti.

Care însă va trece şi această epocă de înnoitoare nădejdi fără să se schimbe nimic în structura sufletului şi în temelul moravurilor noastre? Iată o întrebare la care va răspunde cu siguranţă viitorul. **Ion Sân-Giorgiu**

Anglia trebue să se roage pentru înfrângerea ei

(Urmare din pag. 1-a)

sibilităţii ei o luăm numai ca o presupunere, armata sovietică ar deveni, în ciuda pierderilor sale, cea mai mare putere militară europeană.

Englezii n'ar putea să împiedice atunci pe ruşi, ca şi în timpul lui Napoleon, după ce armata cea mai puternică de pe atunci a Europei fusese bătută, să apară chiar la Calais.

[illegible]

In acelaş timp însă armata rusă invizibilă ar ieşi la lumină şi ar bolşeviza şi deci distruge Europa ca şi toate statele globului.

Am putea oare crede că, într'un asemenea caz, China sau India — a cărei anticameră, **Iranul**, a şi fost deschisă ruşilor chiar de englezi — ar putea fi apărate de bolşevism; n'ar fi atunci minat şi otrăvit întregul Imperiu? Dominaţia capitalistă a Angliei ar mai putea dăinui în lume?

Făcând abstracţie de tot ceeace s'ar întâmpla pe insula britanică, ar putea crede un singur englez că, într'o luptă apoca[illegible] ca aceasta, bancherii din [illegible] şi-ar putea continua în linişte speculaţiile de bursă şi că luxoasele ladyes şi-ar putea relua neîntreruptele lor **garden-parties-uri?**

Este adevărat că englezul crede mereu prn natura lui în status-quo ante. **England rules the rooves,** aceasta îi apare ca valabilă pentru vecie.

Anglia stăpâneşte mările...

Da. Asta a fost odată. **Anglia nu poate totuş stăpâni marea de foc a bolşevismului universal.**

Printr'o victorie engleză obţinută alături de aliaţii şi tovarăşii bolşevici, s'ar distruge nu numai plutocraţia britanică — ceeace s'ar întâmpla sigur — dar ar fi periclitată şi situaţia posesiunilor cari în aparenţă mai sunt legate de Imperiu şi mijloacele de trai ale poporului englez şi tot ce mai există din cultura engeză.

Dacă am face o paralelă între soarta Angliei şi cazul sigur al înfrângerii sale şi aceea a imposibilei sale victorii — care nu ar fi al ei ci a unui periculos tovarăş de luptă — atunci poate fi considerată prima posibilitate drept cea mai bună pentru Anglia.

Orice bun locuitor al insulei ar trebui să-şi încheie rugăciunea zilnică cu cuvintele: „Doamne fă să fim învinşi".

O astfel de rugăciune ar avea şi şansa de a fi împlinită.

Prof. Mihail Manoilescu
(din „Bukarester Tageblatt")

CULMI ŞI ABISE

Ce urmăreşte Anglia în Iran

Manevrele englezilor în Iran sunt foarte interesante şi caracteristice. Din punct de vedere strict militar, invaziunea anglo-bolşevică înseamnă prea puţin pentru a modifica întru ceva soarta războiului. Informaţiile pe care le-a publicat „Chemarea Vremii" au lămurit această latură a chestiunei. Guvernul dela Londra a adoptat planul pus la cale în întâlnirea Churchill-Roosevelt pentru două motive. Mai întâi, invazia în Iran trebuia să fie o diversiune la incapacitatea anglo-americană de a sprijini efectiv armatele bolşevice ale lui Stalin şi în al doilea rând ea este o simplă chestiune de tarabă. Condiţiunile impuse Iranului pentru aşa zisa încetare a ostilităţilor sunt clare. Anglia preia în suverană proprietate resursele de petrol şi în consignaţie întreaga producţie a Iranului, ocupă milităreşte ţara şi anulează independenţa naţională a ei prin amestecul direct al voinţei britanice în actele ei de guvernământ. Răsturnarea Şahului reaminteşte procedeul întrebuinţat în trecutul războiu mondial faţă de Regele Constantin al Greciei, care se opusese debarcării corpului expediţionar anglo-francez de la Salonic. Albionul rămâne mereu acelaş în prietenie, ca şi în adversitate, feroce cuţitar în piele de gentlemen. Ca dovadă e faptul, că Anglia nu s'a mulţumit cu simplul act de abdicare a şahului în favoarea fiului său, ci a silit pe acesta din urmă să ordone arestarea tatălui său, a impus un guvern de oameni docili Angliei, şi a determinat ruperea relaţiilor diplomatice ale Iranului, cu Germania, Italia şi România, ţări cu care nu avea nici un temeiu de conflict.

Un nou Salonic?

S'ar părea aşa dar, că d. Churchill deplasează în Iran forţele cari n'au putut să apară la Salonic. E o obsesie la Londra, atacul pe la Sud împotriva Germaniei. Dar în afară de simplul rezultat de observaţie logică, acela că în această deplasare la peste 1000 de km. a unei acţiuni deja ratate, Anglia îşi mărturiseşte neputinţa, răsmane la Bruxelles şi în Franţa, în că agresiunea anglo-boşevică din Iran n'are nicio valoare militară. Salonicul intra în calculele de războiu ale Londrei cu toate elementele poziţiei lui cu deosebire favorabile răspândirei puterei navale engleze în Mediterana şi cu posibilităţi de a antrena statele balcanice împotriva Germaniei. Operaţia era prevăzută în toate amănuntele ei prin desele conversaţiuni diplomatice şi militare anglo-franceze din perioada anterioară deslănţuirii războiului în Septembrie 1939. Actele oficiale descoperite de armatele germane la Bruxelles şi în Franţa, în gara La Charité, demonstrează că se punea mare preţ pe campania de la Salonic. Generalul Weygand pregătise un corp expediţionar în Siria în vederea acestei campanii care a fost ratată de fulgerătoarea înfrângere anglo-franco-belgiană din primăvara anului 1940. Reluarea din Aprilie 1941, a eliminat Anglia de pe continent şi i-a redus considerabil pretenţia de supremaţie în Mediterana. Cu atât mai puţin e valabilă manevra din Iran, unde condiţiile sunt altele, unde Anglia n poate pune în funcţie forţele ei navale şi unde aliată este armata bolşevică înfrântă, dezorganizată şi ea înseşi fugară.

Chestiune de tarabă

Acapararea bogăţiilor iraniene are însă alt cântec.

Valorile engleze suferiseră la Bursa din New-York scăderi catastrofale. Operaţiunile din Wall-Street, dictează asupra operaţiunilor militare şi diplomatice dela Londra. Cursul scăzut al acţiunilor petrolifere engleze, de o mare influenţă în transacţiile de războiu ale grupului anglo-iudeo-american, ameninţa să ruineze toate resursele de agitaţie belicistă de peste Ocean. Ocuparea Iranului şi garanţiile militare obţinute de englezi în această ţară, trebuia să aducă o înviorare bursieră în primul rând. Ea totuşi nu s'a produs, fiindcă în această manevră se pare că s'a ignorat factorul bolşevic. Moscova n'a înţeles la fel ocuparea Iranului. Kominternul ridică pretenţii o vreme domolite. Comunismul lucrase ani de zile în Iran, ca să-şi menajeze conducte de scurgere pentru planurile de revoluţie mondială printr'o ieşire la Marea Caldă, iar prilejul oferit de încrederea de acum, nu putea fi scăpat. Aşa se explică ocuparea Teheranului de către trupele bolşevice, împotriva stipulaţiunilor protocolului de încetare a ostilităţilor şi contra voinţei engleze. Acest fapt brutal şi neprevăzut, creiază anglo-americanilor noui şi mari dificultăţi şi se pare că tensiunea anglo-bolşevică din Iran, este destul de gravă. In orice caz, manevra e şi din acest punct de vedere ratată, căci ceeace iese din intrigă, din minciună şi abuz, nu poate avea altă soartă.

d. i. c.

*

In numărul nostru trecut, s'au strecurat în cuprinsul acestei rubrici două note, cari erau destinate să apară în alt loc, stricând armonia organică a rubricei. Sperăm că cititorii noştri au putut totuş urmări succesiunea ideilor, cari se refereau numai la problema rurală din România.

Mărirea impozitelor în Rusia sovietică

In Uniunea sovietică s'au mărit impozitele pe venit pentru durata războiului. Pentru ţărani, impozitul s'a ridicat cu 100 la sută.

Iarăşi un caz de moarte aparentă

O femeie bătrână din Godinhacos în apropiere de Lisabona murise, iar rudele şi vecinii pregăteau totul pentru înmormântarea ei. A fost îmbrăcată pentru cel din urmă drum şi aşezată în sicriu. Când au început să sune clopotele de biserică şi rudele vroiau să închidă sicriul, ei au constatat că bătrâna se mişcă. Deodată se sculă şi începu să pună o sumedenie de întrebări. Toţi şi-au păstrat prezenţa de spirit şi în cele din urmă femeia a declarat plină de bucurie că, cu toată bătrâneţea ei, se simte ca „nou născută".

FURIA DISTRUGERII LA BOLŞEVICI

de HEINRICK BLOCK

Fiecare războiu normal urmăreşte ca scop cardinal nimicirea mijloacelor de luptă ale adversarului şi asta înseamnă scoaterea din luptă a unui număr cât mai mare de combatanţi şi nimicirea materialului technic necesar pentru ducerea războiului. Convenţiunile internaţionale în această privinţă, între ele şi statutele Crucii Roşii, prevăd unele reguli pentru aşa zisa umanizare a războiului, pentru ducerea lui c riscul minimal de omorire a oamenilor. In ceeace priveşte distrugerea materialelor, nu există reguli limitative. Orice technică pentru scoaterea din uz a mijloacelor technice de luptă este permisă.

Bolşevicii nu se ţin de aceste reguli. Noi vedem că ei nu ţin de loc socoteală de vieţile omeneşti şi dacă acest principiu e urmărit faţă de soldaţii proprii, cu atât mai mult el se aplică eentualilor prizonieri. Această risipă de oameni, această dispreţuire completă a omului, e o mărturisire pentru starea de lucruri creată de bolşevism în Rusia. Viaţa omenească şi-a pierdut orice valoare, nu mai există argumente obiective pentru a o susţine. Prin aceasta se explică la fel şi risipa de vieţi şi dispreţul cu care soldaţii roşii se aruncă în mod masiv în foc.

Tot aşa de risipitori sunt bolşevicii şi în privinţa materialului de războiu. Acum se ştie că ţara rusească a fost înfometată numai pentru a da comuniştilor posibilitatea de a produce formidabile rezerve de material de războiu. Cele trei planuri cincinale erau consacrate în cea mai mare parte numai desvoltării industriei de războiu. In mod oficial şi pentru străinătate, conducătorii comunişti se răstigneau pentru pace, dar în ascuns se pregăteau pentru războiu, pe o scară nemaipomenită, făgăduind muncitorilor ruşi cari vedeau pentru ce se consumă toată energia industrială, că odată cu terminarea celui de a-l treilea plan cincinal, industria sovietică se va ocupa de producerea lucrurilor gospodăreşti. Insă aceleaşi făgădueli se făceau şi în timpul planurilor precedente, iar la urma urmelor poporul rus s'a ales cu stocuri uriaşe de tankuri, mitraliere, avioane ş. a. Dar în toată Rusia nu se găseşte îmbrăcăminte, cisme şi mai ales lucruri casnice. Timp de 12 ani industria rusă a servit numai scopurilor de distrugere viitoare. In toată această perioadă, comuniştii, închizând ţara lor în mod hermetic, se pregăteau pentru năvălirea în Europa, pentru distrugerea şi pustiirea ei.

Era un timp când democraţii europeni râdeau de acei care au înţeles această unilateralitate a bolşevicilor, au înţeles imperialismul lor, ascuns cu atâta dibăcie.

Comuniştii au fost naivi şi orbi până şi în pregătirile lor de războiu. Ei au subestimat puterea reacţiunii naţionaliste în Europa şi superioritatea ei technică. Marile înfrângeri ale bolşevicilor ne arată că pentru ducerea războiului nu ajunge numai numărul enorm de efective şi cantitatea materialului dar se cere superioritate în calitate. Mii de tankuri sovietice, zeci de mii de tunuri şi mai ales aparatele de zbor, sunt învechite faţă de cele germane. Pe de altă parte, în ciuda populaţiei imense a Rusiei Sovietice, după trei luni de zile se simte epuizarea rezervelor instruite pentru războiu.

Dejucarea planurilor bolşevice de a invada Europa şi înfrângerile succesive pe front, au creiat de fapt la bolşevici o stare de desnădejde. Fanatizaţi şi orbiţi, ei continuă războiul, se apără cu aceaşi înverşunare ca şi la început, risipesc şi mai darnic vieţi omeneşti, dar fără nici o speranţă de a îndrepta stuaţia lor militară. Continuarea războiului în situaţia creiată, nu e altceva decât o hecatombă voită, o sinucidere în massă. Această stare izvorăşte din presimţirea pieirii, din voinţa de a nimici şi a pustii totul. Duşmanii poporului rus pot fi satisfăcuţi că acest popor a păşit singur pe drumul auto-exterminării.

Se ştie din istoria războaielor că la cele mai groaznice pustiiri recurgeau Tătarii şi Hunii. Despre Atila, letopiseţul scria că nici iarba nu mai creşte pe locul peste care au trecut Hunii. Tătarii erau mai prudenţi la cucerirea altor popoare. Ei nimiceau oraşe întărite, omorau pe bărbaţii apţi pentru războiu, dar cruţau întotdeauna populaţia rurală. Se ştie că după distrugerea Kiew-ului, Tătarii au cruţat ţara Bolochovenilor, pentrucă aceştia erau un popor harnic de plugari şi de păstori capabili de a produce valori reale, spre a plăti cuvenita dijmă hanului tătăresc.

Din practica de azi, a bolşevicilor vedem că ei distrug tot ce pot distruge în graba retragerii, nimicind la un loc obiectivele militare şi bunurile private, mai ales pe cele din urmă. Acesta este în primul rând un fel de a duce războiul. In această privinţă bolşevicii nu sunt singuri. Se ştie acum că hotărîrea Regelui Leopold al Belgiei de a capitula, în loc de a se retrage mai departe cu grosul armatei franceze, a fost determinată în bună parte de nimicirile provocate în ţara lui de Englezi în retragere.

Istoria Rusiei ne arată că tactica bolşevică nu reprezintă nimic nou şi original. In 1770 Ruşii, implicaţi ntr'unul din războaie cu Turcia, ţineau sub ocupaţie Ţara Românească. După un atac nereuşit contra Brăilei, comandantul rus, silit să se retragă, a dat ordin să fie arse 260 de sate, pentru a împiedica pe Turci de a recurge la un eventual contra-atac în direcţia Focşanilor. Ceva mai târziu, acelaş comandant a pornit din nou contra Turcilor şi i-a bătut la Giurgiu. Deşi biruitor, a dat ordinul de a nimici Giurgiul şi 143 sate. După aceste două operaţii, toată regiunea dela gurile Prutului şi până la gurile Oltului era pustiită. Când s'a aflat despre acest lucru la Petersburg, Ţarina Ecaterina s'a supărat mult şi i-a prescris lui Rumiantev să-i aplice generalului pustiitor un avertisment serios.

Ceva mai târziu, în 1772, guvernul rus era alarmat de nereuşita tratativelor de pace duse cu Turcia la Focşani. Rusia era ameninţată pe atunci de un războiu cu Suedia şi era dornică de a încheia pace cu Turcii. Cu acest [illegible] a fost convocată o şedinţă a Statului de Stat, unde preşedintele lui, contele Panin, după ce făcuse o dare de seamă asupra ruperii tratativelor dela Focşani, a încuviinţat reluarea acestor tratative, terminând cu următoarea propunere: „Dacă toate acestea nu ne aduc pacea şi izbucneşte războiul şi cu Suedia, atunci trebuie să recurgem la ultima măsură propusă de mine mai de mult, adică trebuie să pustiim Moldova şi Valahia, transferând toată populaţia dincoace de frontierele Rusiei". Sfatul de Stat a aprobat această propunere. (Vezi Istoria Rusiei de S. Soloviev, vol. VI, pag. 835).

Acest plan sălbatec n'a putut fi executat, dar este destul de caracteristic pentru mentalitatea rusească, cum că asemenea proiecte au putut fi aprobate chiar şi de Statul Statului. Se zice că ordinul de nimicire în drumul retragerii, care a fost dat de Stalin, i-a fost sugerat de Englezi. Dacă această sugestie a avut într'adevăr loc, atunci ea a căzut pe un teren absolut prielnic. Să ştim că Angli e autorul moral al pustiirii Rusiei, dar în ceeace priveşte pe bolşevici, în furia lor de distrugere au făcut mult mai mult decât cere situaţia militară şi [illegible]

Bolşevicii susţin că ei trebue să lase în retragerea lor duşmanului terenul pustiit, lipsit de toate mijloacele ausiliare pentru ducerea războiului. Ar fi acesta un argument, dar ni se pare că bolşevicii urmăresc şi un alt scop, calculat cu o perversitate într'adevăr diabolică. Ei vor să lase adversarului nu numai un teren pustiit dar şi o populaţie flămândă. Fără îndoială că armata ocupantă întâlneşte anumite greutăţi provocate de lipsa de locuinţe şi de alimente pentru populaţia rămasă după retragerea armatei roşii. Convenţiunile respective se ocupă numai de regimul prizonierilor de războiu şi al răniţilor şi acest lucru e uşor de explicat, ştiind că autorii acestor convenţiuni n'au putut să prevadă barbaria şi atrocităţile bolşevicilor. Necesitatea unei administrări cât mai bune, ca şi consideraţiile pur omeneşti, or dicta ocupanţilor în măsura posibilităţilor, şi grija pentru populaţia locală. Atunci ce urmăresc bolşevicii? Ei au vrut să lase biruitorului o populaţie locală într'o stare de sărăcie completă, socotind că lipsurile materiale şi mai ales foametea, vor creia în sânul acestei populaţii rămase, o situaţie de nemulţumire permanentă şi de opoziţie faţă de ocupanţi. Ei ştiu deasemenea că aceşti ocupanţi civilizaţi nu vor recurge la măsuri de teroare, prin care bolşevicii înşişi ţineau în supunere poporul înfometat al Rusiei.

Socoteala bolşevicilor constă în aceea de a lăsa regiunile cedate într'o stare de cea mai profundă mizerie, pentru a determina opoziţia şi poate chiar nesupunerea şi răscoala faţă de ocupanţi.

Din furia cu care bolşevicii distrug toate oraşele pe care le părăsesc, putem deduce şi altceva — desperarea lor şi convingerea că nu se vor mai întoarce în ţinuturile părăsite.

PROBLEMA REFORMEI ÎNVĂŢĂMÂNTULUI SUPERIOR

Zilele trecute gazetele româneşti a publicat, după acelaşi model, două informaţii prin care se aducea la cunoştinţa publicului exemplul de cinste din partea unui gardian public şi, în contrast, cazul de furt şi fals pus în sarcina unui asistent dela Politehnica din Bucureşti. De sigur că intenţia Ministerului de Interne, care a organizat acest act de educaţie publică, a fost de a înfăţişa Ţării unul din numeroasele cazuri de înaltă virtute, ce se întâlnesc în poliţia românească, precum şi unul din cazurile de imoralitate de care a dat dovadă un membru al învăţământului nostru superior. Nu vom discuta faptul că aceste cazuri tipice au fost sau nu bine alese după cum nu vom adăuga nimic în ceeace priveşte organizaţia serviciului nostru de ordine internă. Dacă în poliţie nu s'au întâlnit deseori exemple de furtari, de falsuri de şperţuri şi de alte mici scăderi ale demnităţii omeneşti, ci numai de cinste şi de corectitudine, astfel că pot fi date ca exemplu unei ţări întregi, unui tineret care aşteaptă ştergerea definitivă a păcatelor trecutului, nu vom mai putea adăuga nimic, ci doar să arătăm o legitimă satisfacţie. Nu vom putea însă lăsa sub tăcere faptul, de o excepţională gravitate, că un membru al corpului didactic superior poate fi prototipul unei stări regretabile.

Eu nu am căderea de a da soluţii în ceeace priveşte însănătoşirea mediului universitar, între cât rolul meu este prea şters faţă de al acelora care sunt indicaţi, însă observaţiile unei persoane de bună credinţă au valoarea lor. Cel care şi-a făcut carieră din ocupaţiile universitare şi consideră îndeletnicirea sa, de care este îndrăgostit, ca o menire sacră iar nu ca o simplă slujbă, va fi simţit o teribilă apăsare când a citit tipica informaţie: „Asistent universitar condamnat de Curtea Marţială pentru furt şi pentru fals". Dacă Ministerul de Interne poate anunţa prin ziare, fără a atinge susceptibilitatea cuiva, ca roagă să se comunice cazurile când funcţionarii respectivi pretind bani pentru serviciile oferite, mintea unui om sănătos nu poate admite că Ministerul Culturii Naţionale ar putea publica un apel asemănător. Iată de ce lecţia de educaţie morală, de care am amintit la începutul acestui articol, nu poate fi o metoda aplicabilă învăţământului.

Dacă între toate îndeletnicirile sociale, exemplu tipic pentru a demonstra starea de decadenţă a intelectualităţii noastre a fost găsit în mediul universitar, înseamnă că legile care au fost elaborate în ultimii ani cu scopul de a reorganiza învăţământul superior, nu au avut nici un efect salutar. In adevăr începând din 1938 legiuirile universitare au suferit continua modificări radicale, şi nici până în prezent nu s'a ajuns la vreo stabilizare a dispoziţiilor fundamentale de organizare şi de funcţionare. Realitatea a fost că, criterii cu totul opuse fuseseră adoptate, de sigur pornite din intenţii onorabile, însă ajungându-se la rezultate cu totul bizare.

Armand Călinescu — Dascovici introduseseră inovaţia că singurul merit ar fi vârsta, şi prin urmare sunt necesare numeroase stagii îndelungate pentru a putea urca treptele universitare. Era pe atunci epoca marilor frământări interne, când tineretul — oriunde ar fi fost — trebuia să-şi dea tributul de jertfă. Mai aruncaseră şi ceva praf în ochi, căci nu lipsea articolul fundamental, prin care profesorii trebuia să-şi justifice activitatea ştiinţifică. Numai că rezultatul a fost cu totul altul, căci s'au înmulţit plagiatele. Iluştrii apostoli nu găseau altă posibilitatea de a scoate la repezeală valoroasele lucrări, decât luând din munca altuia.

Haoticele articole de lege elaborate în toamna anului 1938, au avut darul de a dezorganiza învăţământul superior, căci spiritul legii era în totală contradicţie cu aplicarea ei în ceeace priveşte organizarea, la care trebuesc adăugate numeroasele încurcături referitoare la funcţionarea universităţilor.

Decretul pe care Conducătorul Statului l-a semnat la 31 Octombrie 1940, aducea câteva criterii noi de selecţionare a cadrului universitar. Imprejurări neaşteptate au împiedecat aplicarea pe teren, iar cele zece luni care s'au

(Continuare în pag. 10)

O CARTE INFAMĂ

„Istoria literaturii române" de G. CĂLINESCU este o carte lipsită de probitate ştiinţifică, nefolositoare din lipsă de informaţie, şi plină de contradicţii

de LOYOLA

Recenzenţii de până acum ai „Istoriei literaturii române" de G. Călinescu au fost de acord că prin temperament estetul ieşan nu era indicat să scrie o istorie a literaturii. Unul din aceşti recenzenţi îl definea astfel: „D. Călinescu este un anxions, un susceptibil, stăpânit de mari ambiţiuni, un spirit bănuitor, tenebros şi extrem de combativ, cu o lamentabilă instabilitate de caracter, ceea ce ar fi numai o chestiune personală, dar şi de judecată estetică, ceeace-l instrăinează dela condiţia esenţială a „istoriei literare".

Dar d. Călinescu nu a fost victima neştiutoare a unui asemenea temperament, care-l făcea impropriu pentru calitatea de istoric pe care şi-o asumase, ci a extras din el principii, pe care le prezintă ca ştiinţifice. In prefaţa volumului, d. Călinescu găseşte cuvinte de condamnare şi ironie pentru tot ceeace s'a lucrat până acum în ramura istoriei literare. După d-sa, „istoria de erudiţie rămâne o seacă cronologie (ceeace nu înseamnă că respingem erudiţia ca instrument) iar istoria literară nu se poate face decât de un singur autor cu vocaţie. Ea e o operă de disciplină accidental, la temelie rămâne o operă de creaţie critică". Afirmaţia aceasta cuprinde o răsturnare totală a ceeace se se înţelege prin istorie, care înseamnă înainte de toate documentare, aşa dar erudiţie şi care din pricina imensităţii materialului ce este de prezentat, cere disciplină. Istoria literară nu poate fi definită altfel decât ca o operă de sinteză care trebue să cuprindă neapărat: date biografice, izvoare, influenţe, bibliografie. Or toate acestea sunt despreţuite de d. Călinescu, care aduce un nou punct de vedere din care priveşte istoria literaturii: criteriul estetic.

„O istorie literară fără scară de valori este un non-sens", subliniază d-sa. Aşa dar, istoricul va trebui mai întâi să cântărească valoarea artistică a operelor apărute şi va păstra numai pe cele care rezistă unui sever examen estetic, inserându-le apoi numai pe ele în istorie. In felul acesta, d. Călinescu desparte „istoria literaturii", în care ar intra numai operele cu valoare artistică şi „istoria culturii", care ar lua în vedere orice manifestare spirituală naţională.

Intitulată „istorie a literaturii", cartea d-sale va cuprinde deci numai acele scrieri apărute în limba română care sunt socotite ca opere de artă. Aşa se înţelege din principiile afirmate de autor în prefaţă. Noţiunea de „literatură" este aşa dar luată în sensul ei cel mai restrâns. Dacă ar fi rămas întru totul credincios acestei definiri, istoria d-lui Călinescu n'ar fi fost o sarbădă înşiruire de titluri şi date, cum spune d-sa, ci un catalog de scrieri socotite ca opere de artă. Estetul s'ar fi oprit din deceniu în deceniu să ne vorbească despre vreo asemenea operă, desprinsă de antecedentele de ei, de viaţa autorului ei şi a epocei. In cazul acesta, istoria literaturii n'ar mai fi fost istoria literaturii. Ceeace se dovedeşte în mod convingător că nu valoarea estetică este cel dintâi aspect ce trebuie luat în seamă într'o asemenea lucrarea. Sau, chiar dacă se pune accentul pe valoarea artistică a unei opere, această operă nu poate fi înfăţişată independent de celelalte scrieri ale autorului, chiar dacă acestea nu au nici-o valoare estetică. Totodată nu se poate face **tabula rassa** de celelalte tipărituri, mai vechi sau mai noi, care lipseşte în sine de orice valoare, au pregătit apariţia puţinelor capodopere. O operă de artă nu apare prin generaţie spontanee; chiar aşa zisele mişcări „revoluţionare" au rădăcini adânci în timp, rădăcini care nu pot fi trecute cu vederea.

Că punctul de vedere estetic luat ca unică justificare a prezenţei unei tipărituri într'o istorie literară este fals o dovedeşte cu prisosinţă volumul d-lui Călinescu. Incă din prefaţă d-sa ne spune că „literatura religioasă a fost ca şi înlăturată, şcoala ardeleneană trecută în sbor", fiindcă „noi ne ocupăm aici numai cu conştiinţa estetică".

Literatura religioasă a fost ca şi înlăturată. Int'adevăr, pentru literatura veche românească, d. Călinescu a dat numai 50 de pagini din 950. Deşi sunt extrem de puţine pagini închinate literaturii vechi, din punctul de vedere al d. Călinescu sunt totuşi multe, pentru că puţine din scrierile vechi în limba română prezintă vre-o valoare estetică. Totuş istoricul nostru nu s'a încumetat să lase laoparte toată literatura veche, deoarece „o astfel de sciziune n'o profesează nicio literatură şi ar fi o eroare dacă noi am menţine-o".

Iată deci cum acest revoluţionar al istoriei literare aduce în ceeace priveşte literatura veche un argument luat din clasicele metode de a alcătui o istorie a literaturii.

Tot în prefaţă, cetim: „De ce oare literatura română să se înceapă cu Cârlova? Dar sunt înainte opere dacă nu admirabile, capabile să explice ceeace vine după ele. Ureche, Miron Costin, Neculce, Radu Popescu, D. Cantemir lăsaţi afară?" Recunoaştem şi noi, are perfectă dreptate. Dar fraza aceasta înseamnă cea dintâi şi cea mai categorică trădare a principiului estetic. D. Călinescu exprimă astfel imposibilitatea de a păstra într'o istorie literară numai capodoperele. Dacă însă Ureche, Miron Costin, Neculce, etc., explică şi pregătesc ceeace s'a scris după ele, atunci cronicile lui Ureche, Costin, Neculce, Cantemir, sunt explicate şi pregătite de literatura religioasă şi de literatura beletristică mai veche. In felul acesta, o scriere se leagă de alta, care poate nu are nici o valoare în sine, un autor însemnat depinde de alţii fără importanţă de dinaintea lui. Istoria literară dacă poposeşte mai mult pe marginea capodoperelor, nu le poate înţelege până în cele mai fine şi mai ascunse resorturi ale lor, dacă nu se interesează şi de scânteierile mai mărunte, care au pregătit însă lumina cea mare. Or, pentru a duce la capăt munca aceasta, se cere **erudiţie şi disciplină**, calităţi ce lipsesc d-lui Călinescu.

Profesorul dela Iaşi numeşte „o concepţie falsă despre istoria literară" strângerea datelor biografice. Este o nouă „concepţie falsă" a istoricului. Creaţia literară în sine respectă cronologia, de ce să nu o respecte **istoria**, care pune acentul principal pe cronologie? D. Călinescu dispreţueşte deci strângerea datelor biografice. Dar lipsită de aceste date, întrucânt mai poate fi istoria sa un mijloc de informaţie? Istoria literaturii trebue să situeze scriitorul şi opera în loc şi timp, pentru a nu o înfăţişa în pagini ca o piesă de muzeu în spirit, ca o alcătuire artificială.

D. Călinescu se contrazice însă dela pagină la pagină. Deşi socoteşte o „falsă concepţie" strângerea datelor biografice, la unii autori inserează date biografice, dar o face arbitrar, astfel încât şi în privinţa aceasta dovedeşte o neseriozitate condamnabilă.

Făcând deosebirea între „istoria literaturii" şi „istoria culturii", „istoricul" arătase în prefaţă că numai operele valoroase din punct de vedere artistic vor intra în cea dintâi, celelalte rămânând pentru istoria culturii. Am arătat că aceasta este o eroare. Dar chiar dacă am accepta prin absurd punctul de vedere călinescian şi am răsfoi paginile istoriei în care, după avertismentul dat în prefaţă, ar trebui să aflăm numai capodopedare, am fi surprinşi să aflăm enorm de multe titluri şi nume care nu numai că nu prezintă vre-o valoare estetică, dar nu interesează nici ca etape pregătitoare pentru apariţia unor scrieri valoroase. Autorul însuş recunoaşte de multe ori că n'au nici-o valoare. Atunci de ce i-a menţionat? Iată de pildă cum sunt prezentaţi jidanii A. Steuerman şi Giordano: „Evreii A. Steuerman-Rodion.., şi Giordano sunt neînsemnaţi". Asemenea exemple am mai putea aduce în mare număr. Rezultă deci că între prefaţa şi cuprinsul „Istoriei literaturii române" nu există nici o legătură. Incercând că revoluţioneze istoria literară, d. Călinescu a afirmat o serie de false principii, care în realitate nu sunt altceva decât izbucniri temperamentale. Ironizând cu un ridicol aer de superioritate tot ceeace s'a lucrat până acum în domeniul istoriei literare, d-sa a dat o carte lipsită de probitate ştiinţifică, nefolositoare din lipsă de informaţie şi deadreptul condamnabilă din pricina contradcţiilor, care sunt expresia unui temperament cu totul nepotrivit într'o asemenea întreprindere.

Loyala

AGENDA

ARD MALURILE NISTRULUI îşi intitulează d. Constantin Virgil Gheorghiu cartea sa de reportaj din actualul război, apărută în editura „Naţionala Gh. Mecu".

Cartea d-lui Const. Virgil Gheorghiu nu este însă numai „un mare reportaj din teritoriile desrobite", cum cetim în subtitlu, ea e romanul dureros al Românilor rămaşi sub dominaţia bolşevică, e icoana cea mai sguduitoare a întregului dezastru pe care, în furia lor criminală, l-au semănat pe teritoriul provinciilor noastre „bestiile roşii". Celeşti cartea aceasta, care cuprinde pagini de adevărată poezie, cu răsuflarea tăiată. Inima îţi bate, sângele îţi se urcă în obraji, iar ochii îţi se umezesc. Nu e o prezentare a unor întâmplări oarecare, ci descrierea suferinţelor pe care fraţii noştri le-au îndurat, asemeni lui Constantin Becein şi a altora, e imaginea jalei şi mizeriei, pe care armatele roşii le-au lăsat în urma lor.

„Ard malurile Nistrului" dovedeşte odată mai mult cât de bine venită a fost ideea creierii corpului de reporteri de război care în d. Const. Virgil Gheorghiu şi-a aflat unul dintre cei mai distinşi reprezentanţi.

*

TREBUE să spunem o vorbă de laudă tinerei edituri Naţionala Gh. Mecu care prin această carte îşi continuă activitatea de curând începută. Am avut în mână câteva cărţi ale acestei edituri. Toate au, pe lângă un tipar excelent, minunate coperţi şi mai ales sunt foarte bine broşate ceeace din păcate e un lucru rar la celelalte edituri. Am mai amintit odată aci de acest neajuns. Abea se celeşte o carte de două sau trei persoane şi se face bucăţi. Cărţile din editura Gh. Mecu sunt legate de mână şi deci pot rezista la mai multe rânduri de cetitori.

Am aflat că editura şi-a croit un vast plan de lucru, în care e cuprinsă şi editarea de opere traduse din literatura germană contemporană. In sfârşit vor putea apărea pe piaţa românească şi cărţi germane, pe care publicul nostru cetitor le aşteaptă pentru a cunoaşte şi rodul muncii spirituale a unui popor ale cărui virtuţi militare a învăţat a le cunoaşte şi preţui şi de care se simte legat prin lupta comună.

*

BREVET DE PILOT, cartea d-lui Ioan C. Veliciu apărută în Biblioteca Energia, s'a bucurat de elogioase aprecieri în publicistica noastră. E o carte scrisă simplu, fără pretenţii de literatură, dar cu atât mai interesantă. Cetitorul este iniţiat odată cu elevul pilot în tainele aviaţiei, se bucură alături de el când birue dificultăţile sborului, ajungând stăpân pe uriaşa pasăre argintie. Viaţa agitată, de entuziasm şi muncă a elevilor unei şcoli de aviaţie ne este înfăţişată în scene vii, sugestive. D Veliciu ştie apoi să schiţeze în trăsături precise, de omenească înţelegere, câteva chipuri caracteristice de pe aeroport, cum sunt, de pildă, căpitanul comandant al şcolii, instructorul Rădaş, nenea Costică şi alţii. Volumul „Brevet de pilot" oferă la fiecare pagină pilda instructivă de stăpânire de sine, de camaraderie, de temeritate, abnegaţie şi disciplină voită. Amănuntele de tehnică aviatică nu îngreuiază de loc lectura, ci o fac dimpotrivă pe cât de instructivă, pe atât de plăcută. De astfel, autorul a avut grije să explice termenii tehnici folosiţi prin schiţe şi glosar. „Brevet de pilot" este un reuşit reportaj aviatic şi un elogiu adus virtuţilor sburătorilor.

*

RECENZAND DOUA VOLUME de versuri, d. L. Volta îşi exprimă în ultima cronică literară speranţa că după actualul război „poezia va fi din nou numai a celor chemaţi. Atitudinea de frondă, de adolescentă expansiune verbală, de gratuitate care maschează vidul sensibilităţii de siluire a formei, toate vor trece într'un mic compartiment al istoriei ciudăţeniilor poetice". E o speranţă pe care încă de pe acum o justifică tendinţele noi ale literaturii europene. „Adevărul poetic către care tindem fără a fi simplitatea expunerii unei idei poetice grandioase", scrie d. Volta.

Intr'adevăr, dacă războiul trecut a adus o destrămare sufletească generală, o violentă afirmare a unei dezordonate libertăţi de gândire, la care au contribuit într'o largă măsură evreii, războiul actual a accentuat spiritul de ordine politică şi spirituală. Evenimentele timpului de faţă au constituit o gravă chemare la seriozitate şi reculegere.

Atât din punct de vedere politic cât şi cultural, ele au însemnat sfârşitul unui haos din care se părea că nu există nici-o posibilitate de evadare.

Intr'un cuvânt, războiul de astăzi în loc să distrugă marile valori spirituale, le slujeşte, aducându-le convingător în conştiinţa generală.

*

ZILELE ACESTEA a apărut primul număr al revistei italiene „Tempo" în limba română. Prin acest fapt avem o nouă mărturie a dorinţei sincere, pe care o nutreşte Italia, de a stabili cu ţara noastră cât mai largi şi strânse legături.

Gestul editorilor italieni ne măguleşte cu atât mai mult cu cât suntem siguri că truda desfăşurată întru mulţumirea exigenţelor cetitorului român este chezăşia unor noi şi însemnate posibilităţi de colaborare pe tărâm cultural.

Atenţia, însă, cu care au păşit la lucru ne mişcă adânc, căci nimic nu ne poate face mai mare plăcere decât să ne vedem preamăriţi — popor, fapte şi viitor — în ceeace avem, după ţară, mai scump: Regele nostru.

„Dintr'un Prinţ tânăr, care ar fi putut trăi o viaţă uşoară — scris directorul revistei în articolul omagial — s'a ivit un Rege tânăr, foarte tânăr, dar puternic, conştient de răspunderi. In numele Lui străluceşte vie amintirea celei mai vitejeşti pagini din istoria românilor". Iar mai departe: „Regele Mihai întruchipează atât prin firea Sa cât şi prin educaţia primită, tipul psihologic al adevăratului Suveran".

Autorul acestor rânduri, dând o dovadă de profundă cunoaştere, încheie: „Regele Mihai îşi cunoaşte adânc nu numai ţara, pe care a străbătut-o cu prilejul unor îndelungi călătorii de studii serioase, dar şi sufletul supuşilor Săi, de care este iubit cum puţini Suverani au fost iubiţi vreodată. Regele Mihai I este idolul întregului Său popor, care vede în tânărul Suveran întruchiparea năzuinţelor sale".

REVISTE

A apărut **„România Aeriană"**, anul XV, nr. 8, 1941, de sub înaltul Patronaj al M. S. Regelui, organul problemelor aeriene (aviaţie, aerochimie şi radiofonie), condusă de un grup de specialişti.

Din interesantul cuprins al acestui număr, notăm:

„Aviaţia în marea cruciadă contra bolşevismului R. A.; Educaţia aviatică a tineretului", de prof. Nicolae Hangea; „Motorul Diesel şi aviaţia comercială", de dr. ing. Tintea Ioan; Din „Introducerea în studiul medicinei aeronautice" de medic lt. col. dr. Od. Apostol; „Procedee Radioelectrice utilizate la aterisajul fără vizibilitate" de ing. Traian Zaharescu; „32 ani dela sborul epocal al lui Blériot", (L. P. după L'Aéronautique"); „Asul" de Gh. N. Bădulescu; „Aurel Vlaicu", R.; „Decorarea aviatorilor germani". Rep. „Un erou aviator" lt. Ion Lascu; Rep. „Aviaţia la noi" G. N. R.; „Aviaţia în alte ţări" de Laelius Popescu; „Ionel Fernic", de Laelius Popescu; Noutăţi aerochimice de ing. Aurel Niculae, etc.

Această interesantă revistă o găsim necesară, mai ales în vremurile actuale şi o recomandăm tuturor.

Redacţia şi Administraţia: Calea Floreasca nr. 13, Bucureşti III.

IN IADUL SOVIETIC

STAREA DE MIZERIE A ŢĂRĂNIMEI IN U.R.S.S.

de ANTON PETRESCU

Ţăranii întregului glob au fost întotdeauna o pătură obidită care s'a luptat din răsputeri cu sărăcia, învingând-o necontenit. Ţăranul n'a avut niciodată prea mult, dar atât cât a avut, a întrebuinţat pentru ducerea unei vieţi modeste pentru întreţinerea vieţii lui şi a marei lui familii. Dar niciodată nu şi-a pus problema foametei, chiar în anii vestiţi prin recoltele extraordinar de rele. Astăzi sufăr de foame toţi ţăranii sovietici fără excepţie, dealungul întregului an, dealungul atâtor ani. Şi mai mult decât atât: în timp ce în vremurile ţariste ducea o viaţă patriarhală, stabilindu-se o intimă legătură între ţăran şi marele boier, stăpân peste mari proprietăţi, astăzi se vede înlănţuit şi aruncat pradă unei puteri reci, lipsite cu desăvârşire de suflet, care l-a transformat brutal într'un robot, care stoarce din el fără pic de milă, ultima picătură de vlagă pentru ţeluri, pe care ţăranul nu le cunoaşte şi pe care niciodată nu le va înţelege. Acestea sunt experienţele verificate pe teren, pe cari sute de mii de soldaţi germani le-au câştigat văzând şi auzind cu simţurile proprii, acastă cumplită tragedie a ţăranului rus în răstimpul săptămânilor campaniei din est, pretutindeni în nord ca şi în centrul şi sudul Uniunii Sovietice.

Soldaţii germani şi aliaţi au întâlnit necontenit pe toate drumurile, mii de ţărani. Oriunde se stabilea cantonamentul unităţilor aliate, cu prilejul oricărei opriri neaşteptate a motomecanizatelor cari înotau în noroaiele drumurilor de ţară, adânci până la genunchi, şi cu prilejul fiecărei hlate, soldaţii germani intrau în contact cu ţăranii acestor sate, cari se apropiau fără şovăire şi teamă, răspunzând domol şi fără ascunzişuri sufleteşti, întrebărilor puse. Nu era niciodată greu să primeşti un răspuns, deoarece oamenii câmpiilor răsăritene sunt din firea lor comunicativi şi dotaţi cu o inteligenţă nativă vioaie, care contrazice flagrant legenda atât de răspândită despre locuţia: „prost ca rusul!" Şi din structura acestor răspunsuri, după miezul cu tâlc al frazelor lor — în Polonia Estică ca şi în Rutenia Albă, în Lituania ca şi în districtul Smolensk şi în Ucraina Nordică, în Cernigov — s'a reliefat acelaş tablou, cu desăvârşire identic ca o fotocopie în mii de exemplare, a unei aceleiaşi imagini.

Mai întâi, în ceeace priveşte structura exterioară: în timp ce în statele sovietice, se discerne măcar vestigii ale unei activităţi de noui construcţii, deşi numai în forma unor palate ale partidului într'un mixtum compositum de stil american, diforme şi monstruoase, dar de proporţii masive, şi construcţii de noui fabrici, satul bolşevic a fost neglijat în mod absolut. Aproape nicăieri nu se vede o nouă colibă şi cocioabele care au mai rămas din vechile vremuri, au înfăţişare jalnică, fiind în mare parte surpate. Singura dovadă „pozitivă" a noului sistem sovietic este staulul de vite al colhozului, ca şi hambarele voluminoase ale colhozului, cari dovezi însă, pentru ţăran constitue simbolul mizeriei lor cumplite şi semnul distinctiv al silniciei lor. Interiorul unei cocioabe ţărăneşti care mai înainte, cu tot primitivismul ei, reliefa totuşi o acurateţe, o dragoste de lucru casnic, o abundenţă de culori şi o anumită familiaritate, astăzi dispreţuieşte orice descriere. Singura odaie este literalmente întocmai ca un grajd pustiu — un maldăr de paie într'un colţ, în cel mai bun caz, vestigiile unui contur de pat fără saltea, perne şi acoperământ, o masă şchioapă şi un scaun grosolan de lemn se găsesc lângă 2 sau 3 oale de pământ înegrite de vreme — acesta este întregul inventar al interiorului unei gospodării ţărăneşti sovietice în ziua de astăzi. Halul de nedescris al pereţilor surpaţi în cea mai mare parte, acoperişul casei plin de găuri, prin cari plouă necontenit, sunt alte palide amănunte cari tot nu pot completa aspectul sărăcăcios şi de plâns al căsuţei ţăranului sovietic.

Ţăranca sovietică nu mai are nevoie de un dulap de haine sau de o laviţă pentru albituri. Căci atât ea cât şi copiii ei nu posedă nimic altceva decât sdrenţele pe care le poartă pe corpul lor: o rochie grosolană de culoare pământie, confecţionată din cânepa cultivată şi ţesută de mâna proprie a gospodinei şi fragmente dintr'o bluză lungă, diformă. Locuitorii întregului sat umblă cu picioarele goale, iar iarna, picioarele sunt înfăşurate în obiele, încălţându-se cu nişte troace de lemn, făcute de ei înşişi.

Cl care a călătorit acum 12 ani în Uniunea Sovietică, constată deosebiri şi mai isbitoare la ochi faţă de situaţia mult mai jalnică a satelor sovietice din ziua de astăzi. Cea mai cumplită epocă pentru ţăranul sovietic a început din anul 1930, atunci când s'a înfiinţat colectivizarea obligatorie şi atunci când întreaga pătură ţărănească liberă a fost desfiinţată cu desvârşire în cursul puţinilor ani. In această vreme ţăranul a fost transformat nu într'un argat al pământului, ci într'un rob ca în antichitate, un sclav lipsit de orice drept. Mii şi mii de ţărani au fost declaraţi culaci şi târâţi în lagărele de muncă silnică din regiunile inospitaliere ale Uniunii Sovietice. Intr'un sat dela sud de Smolensk, au fost trimişi în Siberia, din 200 de gospodari, un număr de 68, fiind consideraţi culaci, într'un alt sat, din 112 gospodari au fost exilaţi 54.

Trupele germane au întâlnit în calea lor şi sate cari au pierdut cu prilejul „desculachizării", adică desfiinţarea ţăranilor avuţi, numai un mic număr dintre ţăranii lor. Explicaţia acestei situaţii este următoarea: întreaga populaţie sătească era angajată de proprietarul moşiei ca lucrători agricoli, bineînţeles, aceasta înainte de revoluţia bolşevică, astfel încât nu exista nici un culac, adică ţărani chiaburi. Cu toate acestea au fost declarate şi în aceste sate, zece până la 20% din acest familii culaci.

Cu atât mai vârtos erau culaci acela, cari în timp de un deceniu şi mai bine, dela 1917 până la 1930, şi-au putut creia o situaţie modestă datorită unei munci grele şi asidue, ajungând să-şi înjghebeze o gospodărie compusă din posesia unui cal şi din 2-3 vaci.

Recompensa muncii acordată ţăranilor care au rămas pe loc în aceste sate, este următoarea: fiecare membru al familiei care prestează muncă, trebuie să lucreze 240 de zile lucrătoare pe an pentru colhoz. Se obţine pentru fiecare zi de lucru, ca despăgubire 400 gr. de făină! Restul producţiei este transportat în întregime statului sovietic, sub pretextul că [illegible] zurilor.

Făcându-se o socoteală elementară asupra zilelor lucrătoare normale, reiese în evidenţă că un lucrător sârguincios poate efectua anual 400-500 de zile lucrătoare, pentru ca să crească corespunzător şi despăgubirea în natură prin făină. Şi fiindcă ţăranul în general, nu are nici o altă posibilitate, pentru a-şi furniza sieşi şi familiei sale pâine, acest neomenos sistem îl constrânge să depăşească ziua normală de lucru, fiindcă altfel, copiii săi ar trebui să moară de foame.

Ţarina ţăranului diferă ca întindere după mărimea familiei, în districtele centrale ale URSS-ului însumând dela o jumătate de pogon până la 1½ pogoane de pământ extrem de sărăcăcios, cari produc un sfert abia până la cel mult 1/2 din ceeace produce de ex. Germania pe solul ei cel mai impropriu. In URSS lipseşte cu desăvârşire, orice drenare şi orice îngrăşământ sistematic, ţăranul neavând la dispoziţie seminţe proprii de bună calitate. Pe această ţarină proprie, ţăranul sovietic cultivă cartofi, varză, mei, castraveţi şi cânepă. El are dreptul să-şi întreţină în gospodăria lui şi o vacă, un porc, câteva oi şi găini. Dar pentru acest drept trebuie să plătească! Pentru vacă este obligat să încredinţeze statului 1000 de ruble, pentru porc 400-600 ruble, etc... Şi totuşi nu-i de ajuns, căci el trebuie să furnizeze anual, din gospodăria lui proprie: 350 l de lapte, 80 kg. de carne, 70

(Continuare în pagina 6-a)

EDUCAŢIA ŞI ARTA MILITARĂ MODERNĂ

de Lt. Col. Justin I. Stancovschi

Educaţia militară — studierea războiului şi desvoltarea sistematică a legilor artei militare — are ca scop pregătirea teoretică şi practică a cadrelor armatei.

Educaţia militară cuprinde studiul sistematic asupra scopului militar (politica militară), asupra **mijloacelor militare** (organizaţia, conducere, înarmarea şi echiparea trupelor, fortificaţiile, forţele navale şi aeriene, motorizarea armatei etc.) şi, însfârşit, pe baza celor de mai sus, studiul asupra aplicaţiei mijloacelor militare pentru ajungerea scopului urmărit, adică asupra ducerei războiului însăşi.

Acest din urmă studiu se împarte în regule pentru operaţiuni militare în stil mare — **strategia** şi studierea dispoziţiunilor separate referitor la concentrarea, deplasarea şi acţiunea de luptă a trupelor — **tactică**.

Paralel cu aceasta, în înţelesul mai larg al ştiinţei militare, un bun ofiţer de orice armă, trebuie să aibă noţiuni suficiente şi asupra ştiinţei auxiliare ca de pildă: fortificaţiilor de câmp, artileriei, aviaţiei, armei moto-mecanizate, geografiei militare, chimiei militare, topografiei militare, camuflajului de luptă, etc., etc.

Pentru toate aceste ramuri de specialitate ale artei militare moderne există manuale şi regulamente speciale, care trebuie să fie studiate.

Fondatorul şi părintele ştiinţei militare noui poate fi considerat A. D. Von-Bülow, care a scos în anul 1799 o carte intitulată" **Geist des neuern Kriegssystems**". După el urmează Jomini, din numeroasele lucrări căruia, merită atenţie deosebită **„Précis de l'art de la guerre"**.

Apoi, istoria desvoltării ştiinţei militare a fost tot mai mult aprofundată şi multe lucrări preţioase de acest fel se datoresc oamenilor de ştiinţă militară ai Germaniei.

Actualul războiu însă a întrecut orice închipuire de până acuma, ce am avut despre geniul militar german şi despre spiritul războinic al poporului german.

ARTA MILITARA — este o pricepere deosebită în inventarea şi aplicarea celor mai potrivite şi eficace mijloace pentru obţinerea rapidă şi definitivă a scopului urmărit.

Ţelurile, legate cu ducerea unui războiu sunt atât de multiple, mijloacele pentru ajungerea scopului urmărit sunt atât de variate, mai ales în timpurile noastre de azi, situaţia părţilor beligerante, împrejurările teatrelor de operaţiuni te., sunt atât de felurite ,încât ducerea fiecărui războiu cere dela Căpeteniile Oştirei, — pe lângă o vastă cultură militară şi generală şi o experienţă îndelungată — noui metode de luptă, proprii epocei în care trăesc.

Cu toată varietatea metodelor de luptă şi regulelor militare de bază neschimbate, pentru ducerea unui războiu nou în toate timpurile şi pentru toate popoarele, există şi metode noui de aplicat, de care trebuie să se folosească un bun comandant al oştirei.

Cu sistematizarea acestor legi şi reguli militare generale se ocupă ştiinţa militară.

Istoria însă descrie mersul desvoltării treptate a artei militare, atât în timp de războiu, cât şi în timp de pace, adică vorbeşte despre experienţele militare, înarmare, tactică, arta manevrării etc., ce au existat la toate popoarele şi în toate epocile istorice, scoţând în evidenţă experienţele făcute şi invenţiunile ştiinţifice şi technice noui, care au influenţat asupra artei militare.

La popoarele asiatice antice, arta militară a ajuns la perfecţia desvoltării ei în timpul domniei Regelui Kira al Persiei.

Reînoirea artei militare începe în secolul al XVI-lea, în ţările Sud-apusene ale Europei, odată cu progresul ştiinţei militare şi, mai ales cu introducerea armei de foc.

Napoleon I a adus arta militară la perfecţiunea maximă pentru timpurile lui; el a învins pe adversarii săi, până când aceştia au învăţat dela el arta militară şi au aplicat metodele lui de luptă.

Războiul mondial din 1914—1918, a oferit un mare câmp de experienţă pentru capeteniile oştirii, din care unele ţări, ca de pildă Germania au ştiut să tragă învăţăminte utile şi să îmbogăţească arta militară cu invenţiuni militare noui, care au revoluţionat întreaga strategie a războiului modern.

Perfecţionând armele vechi şi folosindu-se de arme noui — aviaţia şi trupe moto-mecanizate şi cuirasate, — comandamentul superior german, stăpânind la perfecţie arta militară modernă, a ştiut să impue respectul întregei lumi.

In războiul actual, cu toată perfecţiunea armelor moderne, s'a evidenţiat foarte mult, că simpla îngrămădire a maşinelor de războiu şi masarea trupelor enorme în faţa adversarului, nu poate să decidă asupra soartei războiului.

Victoria va fi desigur de partea armatei, care pe lângă armamentul modern şi trupe bine instruite, va avea corpul ofiţeresc bine pregătit şi experimentat şi la înălţimea artei militare moderne.

Arta militară, ca orice artă, nu este accesibilă pentru oricine şi numai oamenii ca adevărat talentaţi, eşiţi din sânul poporului cu un trecut istoric glorios, pot stăpâni la perfecţie această artă, atât de glorioasă şi în acelaş timp foarte grea şi plină de răspundere. Aceste calităţi nu lipsesc comandanţilor superiori germani şi români şi prin urmare victoria definitivă va fi de partea armatelor germane şi române.

Cronica militară

Sdrobirea rezistenței bolșevice la Kiew și ocuparea de către trupele germane a acestui mare centru, capitală a Ucrainei, are cele mai ample consecințe de ordin moral și militar. Sub acțiunea concentrată a armatelor comandate de maiorul general Busch, a generalului colonel baron von Weichs, a generalului Stuepnagel și a maiorului general de aviație Keller, au fost înfrânte în spațiul dela sud de lacul Imen, armatele a IX-a, a XXVII-a și a XXXIV-a sovietice. Căderea Kievului a urmat, inevitabilă, punând în pericol trupele sovietice închise în spațiul dela sud de Kiev, până la Poltava, dincolo de Nipru, care a fost ocupat în acelaș timp. In mai puțin de o săptămână, grosul trupelor sovietice din acest sector a fost nimicit. Au fost distruse sau scoase din luptă 50 de divizii bolșevice, luându-se 380.000 prizonieri, 570 care de luptă și 2100 tunuri.

Acesta e cel mai mare număr de prizonieri realizat până acum într'o singură bătălie în actualul război.

In războiul trecut, cel mai mare număr de prizonieri a fost făcut la Tannenberg, unde germanii au capturat 100.000 de ruși.

In bătălia Flandrei, din anul trecut, germanii au capturat 330.000 francezi și englezi; în bătălia din regiunea Bialistok-Minsk, numărul bolșevicilor făcuți prizonieri s'a ridicat la 323.000, iar la Smolensk au fost capturați 310.000 soldați și ofițeri sovietici.

In acelaș timp la Smolensk au fost încercuite cam tot atâtea divizii, însă curățirea câmpului de bătălie se face la Kiew într'un tempo mult mai accelerat, ceeace dovedește că puterea de rezistență a bolșevicilor a scăzut considerabil.

Comandamentul superior german constată cu acest prilej că, în ultimul timp, ofițerii și comisarii politici bolșevici își părăsesc unitățile.

Numărul total al prizonierilor bolșevici făcuți în primele trei luni de război se ridică acum la peste 2.000.000 fiind echivalent cu acela al rușilor capturați în timp de 4 ani în războiul trecut.

Aceasta dovedește cu prisosință situația dezastruoasă a armatelor sovietice.

Efectul moral în Anglia și America produs de această formidabilă înfrângere sovietică este considerabil și va avea consecințe hotărîtoare pentru evoluția viitoare a războiului. Deocamdată comandamentul german speculează victoria dela Kiew printr'o acțiune ofensivă generală nu numai pe frontul răsăritean, ci și pe celelalte fronturi, unde lovituri grele au primit englezii. Unități avansate au împins frontul dincolo de Poltava până la Charcov, a cărui gară a fost serios lovită. Trupele din flancul drept au ajuns la Marea de Azov și obțin succese la istmul Crimeii, izolând pe uscat trupele închise în peninsulă.

La flancul stâng, asediul Petersburgului se duce în cele mai bune condițiuni. Trupele speciale germane au distrus până acum peste 125 de cazemate din sistemul de apărare al orașului. Aviația bombardează în valuri succesive de sute de aparate obiectivele militare, iar de pe mare a fost puternic bombardată fortăreața dela g. Finic, Kronstadt. In Marea Baltică marina sovietică a înregistrat pierderi aproape catastrofale. Au fost distruse de acțiunea avioanelor Stuka crucișetoarele Marat și Kirov și vasul de linie „Revoluția din Octombrie". De asemenea au fost distruse sau grav avariate un distrugător, 5 contratorpiloare, un vas puitor de mine, 1 canonieră, 2 submarine și o vedetă rapidă. Finlandezii au sporit bilanțul pierderilor sovietice, distrugând în golful finlandez un torpilor, un vas puitor de mine și câteva vase mici, iar pe lacul Ladoga mai multe vase de luptă și transporturi. Acțiunea se desăvârșește cu înaintarea finlandezilor spre Petrozavodsk după ce au ocupat centrul sovietic fortificat dela Antajervi. Prin ocuparea insulelor din Baltica, Ossel și Moon, de către germani și a insulei Valamo de către finlandezi, situația sovietelor s'a agravat considerabil în acest sector.

Nu mai puțin importante sunt pierderile navale sovietice în Marea Neagră. Au fost scufundate, incendiate sau grav avariate trei crucișetoare, două contratorpiloare, un vas de apărare antiaeriană, 14 vase de comerț, un vas patrulă, o canonieră, un torpilor, un distrugător și alte 25 de vase mai mici de transport sau de comerț.

In aceste condițiuni se poate afirma, că pe frontul răsăritean, dela Oceanul Inghețat la Marea Neagră, bolșevicii au fost pretutindeni înfrânți și nu vor putea să refacă un front unitar de rezistență, deoarece le lipsesc rezervele de oameni și material. Se apreciază la două milioane de oameni numărul total al prizonierilor luați de germani și aliați în trei luni de campanie. Asta înseamnă că pierderile de efectiv combatant ale bolșevicilor sporește la circa 7 milioane oameni, cu numărul morților și al răniților. Pierderea în aceste proporții este catastrofală, chiar pentru populația rusească, fiindcă anevoie se pot înlocui cadrele și trupa îndelung instruită, pe care comandamentul bolșevic a măcinat-o inutil și inuman în acest războiu de rezistență stupidă.

Pe celelalte fronturi se remarcă o semnificativă reactivare a acțiunei germane de contrablocadă în Atlantic. In mai puțin de o săptămână, Anglia a suferit trei mari înfrângeri pe mare, pierzând numeroase vase escortate, cu prețioase încărcături de aprovizionare militară. In Atlanticul de Nord, vedetele rapide au făcut ravagii într'un convoiu și au susținut o luptă eroică cu distrugătoarele britanice de însoțire. Acelaș lucru s'a petrecut în largul insulelor Feroer și în canalul Mânecei. In Atlanticul de Vest, acțiunea submarinelor germane a dat la fund 13 vapoare, cu o deplasare totală de 82.500 tone, dintre cari câteva mari tancuri petrolifere, dintr'un convoiu. Trei vase engleze de escortă au scăpat prin fugă.

La aceasta este de adăogat admirabila pătrundere a vedetelor rapide italiene în rada portului Gibraltar, unde au scufundat mai multe vase încărcate cu prețios material de războiu. Acest act de curaj și iscusință, care egalează fapta căpitanului german Prien la Scapa-Flow, are o deosebită importanță fiindcă el dovedește că Gibraltarul, cu toată formidabila lui instalație defensivă modernă, nu este inviolabil. Fapta eroică a marinei italiene este rău prevestitoare pentru Anglia pe ziua de mâine.

RĂZBOI sau PACE?

KRONSTADT ȘI SCHLUSSELBÜRG

Ultimul port sovietic din Marea Baltică. — Fortificațiile din insula Karlin pentru acoperirea pe mare a Petresburgului. — Două proecte engleze de asediu la Kronstadt, cari n'au fost realizate — „Kronstadt Anniversary" — Importanța pentru bolșevici a acestui port militar — Efectivele marinei sovietice la Kronstadt. — Istoricul fortăreței Schlusselburg de la gurile Nevei — Simbolul prăbușirei regimului de sânge și teroare bolșevică.

de ing. naval NICOLAE BALIN

Ce porturi și baze navale i-au mai rămas flotei sovietice în Marea Baltică după ce trupele germane au eliberat de sub jugul roșu integral toate cele trei Țări Baltice: Lituania, Letonia și Estonia?

In Marea Baltică se mai găsesc, după ce întreaga coastă sovietică cu porturile Libau, Windau, Riga, Pernau, Baltischport și Reval, a fost cucerită de Germani, numai 2 mari insule, Oesel și Dagö din Golful Riga și Peninsula Hangö din Finlanda, care fusese smulsă de sovietici Finlandezilor, în Martie 1940. Oesel și Dagö mai dețin oarecare importanță, fiind folosite ca puncte de sprijin pentru aviație, însă ca puncte strategice pentru flotă, aceste două insule au devenit fără valoare ca de altfel și Hangö asediată de Finlandezi, care i-au tăiat orice legătură cu restul Sovietiei. Dar întregul Golf Finlandez este străbătut în lung și în lat de un extraordinar de puternic baraj de mine, așezate sistematic de marina de război germană. In acest chip, orice trafic și circulație între Petersburg și Kronstadt, în interiorul unghiului Golfului și între insulele cuprinse în barajul de mine din Golful Riga, ca și cu Hangö sunt definitiv desființate. Intreaga flotă sovietică din Marea Baltică, având cunoștința acestei stări de lucruri, s'a refugiat la Kronstadt, atât cât a mai rămas din ea. Acest port este ultimul colac de salvare al flotei roșii de război din Baltică.

Este demn de remarcat din punct de vedere istoric, faptul, că acest port Kronstadt a fost asediat în două rânduri, de forțele combative maritime engleze. In Iunie 1854, în timpul războiului Crimeei a apărut o flotă franco-engleză, sub comanda amiralului Sir Charles în fața Kronstadtului, însă s'a renunțat la declanșarea atacului care părea inevitabil. In anul 1919, și-a făcut din nou apariția o escadră navală engleză în Golful Finlandez. Pe atunci, după războiul mondial, Anglia ducea o politică extrem de ambiguă față de bolșevism. Bineînțeles că Churchill nu era străin de această atitudine dubioasă. Vasele de război engleze au căzut în spatele trupelor germane care activau în Baltică sprijinind pe bolșevici prin pătrunderea lor la gurile fluviului Düna. Pe de altă parte, Anglia a fost preocupată în mod deosebit, de nimicirea ultimelor vestigii ale flotei vechi țariste, folosind acest prilej unic. In Golful Finlandez au fost introduse crucișetoare, distrugătoare și vedete rapide engleze, pentru a bloca Kronstadtul.

Când în Iunie 1919, un vas rapid englez a reușit să scufunde crucișetorul sovietic „Oleg", care avea misiunea de supraveghere a mării în fața Kronstadtului, printr'o serie de torpile care au nimerit în plin, Britanicii au hotărît să declanșeze un atac prin surprindere asupra portului, prin vedete rapide. Bolșevicii își retrăseseră vasele lor de război din întregul Golf Finlandez în interiorul portului Kronstadt, și numai un singur distrugător se găsea în larg. In noaptea dela 17 spre 18 August 1919, opt vedete rapide engleze au executat atacul. Dintre acestea, numai trei au reușit să ajungă în port. Ele au avariat acolo două vase de linie extrem de greu, prin torpilele lansate, au mai scufundat un submarin-bază, și așișderea și un vas de transport în fața portului. Cu prilejul acestei acțiuni, trei vedete rapide engleze au fost pierdute. In fiecare an, arma vedetelor rapide engleze comemorează ca o zi memorabilă, „Kronstadt Anniversary". Dacă anul acesta a participat la această comemorare și o misiune a marinei bolșevice din Londra, nu s'a comunicat până acum nimic.

Pentru bolșevici, Kronstadtul prezintă o importanță nu numai militară, dar și din punct de vedere al propagandei agitatori.

In Kronstadt au descins cei dintâi sovieticii în 1917, cucerindu-l înainte de a putea pune stăpânire pe Petersburg. Dar această „glorie bolșevică" repurtată asupra Kronstadtului a fost întunecată prin faptul că în anul 1921 a isbucnit chiar în Isula Kotlin o revoluție împotriva regimului sovietic, având perspectiva să ia mari proporții, primejduind serios temeliile bolșevismului. După o bombardare disperată, care a durat îndelungat, fiind efectuată și de pe uscat și de pe mare, în noaptea de 16 către 17 Martie 1921 trupele sovietice au pătruns prin Golful Finlandez înghețat, în număr apreciabil, reușind să dea peste cap pe răsvrătiți. Intocmai ca în 1917, Kronstadtul a devenit din nou teatrul unor apocaliptice băi de sânge bolșevice, fiind măcelăriți fără milă zeci de mii de oameni.

Din această epocă, Kronstadtul a devenit punctul principal din planurile ofensive bolșevice, pe mare. Vase de război rămase încă în viață din flota țaristă au fost modernizate în șantiere navale din Petersburgul învecinat, și concomitent, au fost construite numeroase noui vase de război sovietice.

La începerea războiului, flota de război sovietică din Baltică se compunea din 2 vase de linie mai vechi, din trei crucișetoare grele și trei ușoare, din circa 30 de distrugătoare, dintre cari jumătate au fost scufundate sau avariate, din 12 torpiloare și circa 100 submarine. La aceasta se mai adaugă numeroase vase puitoare de mine, căutătoare de mine și vedete rapide. Trei moderne vase de linie se găsesc în construcție, în șantierele navale din Petersburg. Din comunicatele comandamentul militar date până în prezent, referitoare la tentativele de ieșire din Baltică a marinei de război sovietice, rezultă în mod evident, că planurile războiului maritim sovietic au eșuat cu desăvârșire, din cauza puternicei reacții a marinei de război germane. De astă dată ultimele elemente ale flotei de război sovietice s'au văzut deposedate de toate pozițiile înaintate datorită marșului victorios al armatei germane, astăzi întreagă această flotă germană fiind îngrămădită în portul Kronstadtului. Dar zilele acestei flote ca și ale Kronstadtului sunt numărate. Nimeni nu va scăpa destinului lor hotărît.

„Prin această cheie, am dobândit un rezultat deosebit: porțile țărilor inamice nouă s'au deschis pentru noi", în chipul acesta a fondat în 1702 Petru cel Mare Schlüsselburgul, după cucerirea cetății suedeze de pe granița, Nöteborg, care și-a schimbat numele în Schlüsselburg. Pentru Petru cel Mare, faimosul Tar rus, care dela începutul domniei sale a fost preocupat până la obsesie, de creiarea ieșirilor la mare, și care din cauza acestui vis al său, suferise anterior cu doi ani, o grea înfrângere la Narva, cucerirea Schlüsselburgului a însemnat un succes extraordinar. Această fortăreață e așezată la ieșirea fluviului Neva din imensul lac Ladoga, legat cu Marea Baltică prin intermediul acestui fluviu adânc. Gurile Nevei erau barate și apărate de portul suedez destul de slab Nyenschanz, care de altfel a și căzut în mâinile Rușilor. Pe locul acestei cetăți Marele Tar a dispus să se așeze primele cărămizi pentru zidirea celui mai mare port al Rusiei, Petersburgul. Schlüsselburgul se bucurase de altfel, de o importanță deosebită datorită numeroaselor lupte dintre Suedezi și Ruși pentru stăpânirea lui. Aceste lupte se succedaseră necontenit chiar de la fondarea acestui oraș de către Juri Danilovici, marele prinț al Novgorodului, în anul 1323.

Sub Petru cel Mare, Schlüsselburgul și-a pierdut din rangul său, din cauza și în folosul Petersburgului, în neîncetată ascensiune. I-a supraviețuit însă faima sumbră de închisoare principală a Statului, cea mai cumplită din câte există, prin atrocitățile sale, depășind aproape cumplitele temnițe pentru condamnații la muncă silnică din Siberia, sau vestitele închisori din Cetatea Petru și Paul, sau acela din insula pustie și pleșuvă și lipsită de orice vegetație, Solevețky. Inchisoarea din Schlüsselburg, mai ales în veacul XVIII, era arhiplină de deținuți, arestați în timpul și din cauza certurilor la domnie a membrilor Casei Romanov, dar mai ales din pricina răscoalelor necontenite. Rezultatul acestor evenimente a fost, că întunecoasele și jilavele cazemate ale Schlüsselburgului nu s'au golit niciodată de prizonieri și condamnați, printre cari nu rareori, se găseau și membrii marcanți din familiile țarilor. Insuși Petru I. în luptele sale necurmate împotriva vechiului partid rus, alimentat și de intrigile născocite de cancelaria lui secretă, care constituise un fel de camarilă, a făcut să dispară de pe firmament numeroși pretendenți la tron, închizându-i la Schlüsselburg, unde aveau să nu mai vadă niciodată lumina soarelui. La 1718 a fost inscenat acel faimos proces împotriva succesorului său la tron, Alexei, în cursul căruia acest prinț a fost biciuit cu cnutul, până i s'a tras moartea în închisoare. Cu 20 ani mai înainte, mama lui Alexei, Eudoxia, fusese exilată și supusă unui regim extrem de sever într'o mânăstire de pedeapsă, iar cumnata lui Petru cel Mare, Maria, a fost încarcerată tot la Schlüsselburg, unde după ani îndelungați de chinuri și suferinți, și-a vlăguit zilele, mistuindu-și frumusețea tinereții.

Sub împărăteasa Ana, și-a sfârșit viața în supraomenești torturi, în celula de ghiață a aceleiași temnițe, Prințul Dimitri Golițin; deasemenea Principele Dolgoruki a avut acelaș final tragic și însuși favoritul Țarinei, Biron, care căzuse în disgrație, a fost încarcerat tot aici, murind la fel. Urmașa Anei, Impărăteasa Elisabeta, care căuta să-și creieze o glorie deosebită, spunând tutror că ea nu va condamna pe nimeni la moarte, și-a trimis, e drept mai puțini adversari, în temnița de lângă Lacul Ladoga, unde toți deținuții ar fi preferat totuși în locul mizeriilor și suferințelor de nedescris, moartea sub orice formă. Aici între mohorâtele ziduri, și-a trăit ultimele zile, ajungând ca o umbră și stingându-se ca o lumânare și succesorul legitim al Țarilor, Ivan al VI-lea, nepotul ei. Ivan al VI-lea, în fragedă tinerețe, fusese investit la 1741 cu demnitățile Țarilor. Dar prin intrigile perfide ale Elisabetei, Ivan al VI-lea împreună cu părinții săi, originari dintr'o nobilă familie princiară din Braunschwig, au fost exilați mai întâi la gurile fluviului Düna și deportați la Marea Albă. Când Ivan a ajuns la vârsta de 16 ani, Impărăteasa Elisabeta a dat ordin să fie imediat transportat la Schlüsselburg, acest legitim pretendent la tron, Ivan, între zidurile mucede, și-a măcinat ultimele zile ale sale, murind în cumplite mizerii, în fragedă tinerețe.

Când Petru al III-lea s'a urcat pe tron la 1762, s'a gândit să-l elibereze pe acest nefericit, dar cu prilejul vizitei lui oficiale, în celula lui umedă, n'a mai găsit decât un ins răvășit și căzut într'o apatie totală, vecină cu idioțenia. Caterina a II-a care a răsturnat de pe tron pe Petru al III-lea, soțul ei, intenționase să-l trimită în fortul dela Schlüsselburg, dar n'a avut timp să-și pună planul în aplicare, fiindcă Petru al III-lea a fost sugrumat mai înainte, de unul dintre favoriții ei. Conjurații, care au înlăturat de pe tron pe Ecaterina, au ridicat steagul pentru Ivan, care a fost proclamat drept Țar, a cărui tragică soartă nu era nimănui cunoscută. Revoluționarii reușiseră chiar să cucerească prin asalt Schlüsselburgul, dar în cazematele ei n'au mai găsit decât un cadavru, în locul celui care avea să le conducă destinele, deoarece paznicii închisorii în urma dispozițiunilor primite dela guvern, și pe temeiul indicațiilor stabilite de ei, îl uciseseră înfigându-i în piept pumnalele. Referitor la aserțiunea că victima întâmplării din Schlüsselburg n'a fost Ivan, ci un copil substituit, în timp ce Țarul autentic se refugisae ca medic la Pernau, nu a fost verificat temeinic, pe bază de documente istorice.

(.NiszfybpU -3irklJlp mta tannm

Și în epocile mai târzii, Schlüsselburgul a rămas tot o închisoare de Stat, un loc sinistru a celr mai cumplite grozăvii, deoarece în această cazemată, condamnații nu vedeau nici un fir de iarbă, nu se împărtășeau din nici o rază de soare, n'auzeau nici un cântec de pasăre, despărțiți cu totul de lume. Bolșevicii au folosit în scop de propagandă această cetate, care în ultimul timp fusese destinată drept casă de corecție. Pentrucă în curtea temniței fusese executat un frate al lui Lenin, a fost transformată în muzeu, pentru agitațiile lor. Această închisoare cu ziduri groase și mucede trebuia să fie vădită ostentativ generațiilor comuniste, ca un simbol al epocilor țariste, caracterizate de bolșevici un șir nesfârșit de crime, nelegiuiri, abuzuri și tiranie. Dar sistemele vărsării sângelui nevinovat mult mai complexe, mult mai criminale și mult mai desăvârșite, au căpătat proporții nebănuite în timpul regimului bolșevic. Schlusselburgul, cu toate tragediile desfășurate în încăperile sumbrului său interior, în care au dispărut fără urme atâtea vieți, reliefând o pagină pătată de sânge a epocii țariste, totuși a fost adumbrit cu desăvârșire față de fărădelegile abominabile, execuțiile interminabile cari constituie categorii nesfârșite, și ale căror descrieri încrețesc carnea pe om și sbârlesc părul. Țarii roșii, Lenin și Stalin, au ridicat gigantice piramide din hecatombe de jertfe, împlinindu-și metodele de oprimare a celor incomozi, demonstrând un total dispreț de viață și demnitate omenească, noțiuni care la Bolșevici nu contează. Toate exemplele trecutului sunt palide imagini, aproape conturate șters, față de nelegiuirile de proporții titanice ale acestui satanic bolșevism. Sub regimul secerei și ciocanului, întreg imensul stat bolșevic n'a devenit altceva decât un gigantic Schlüsselburg, „un mormânt de piatră". *Cucerirea orașului dela Lacul Ladoga are valoarea sugestivă de simbol al apropiatei prăbușiri, a unui sistem despotic, care a îngenunchiat la pământ, bătând în lanțuri și călușe 170 milioane de oameni timp de un pătrar de veac.*

DANSAȚI FETELOR DANSAȚI

Un ansamblu artistic fără precedent: MAUREEN O'HARA din filmul „Cocoșatul dela Notre Dame" LOUIS HAYVARD din filmul „Omul cu masca de fier" MARIA OUSPENSKAYA din filmul „Vin ploile" in „DANSAȚI FETELOR, DANSAȚI!"

In America, ca și în Europa, au fost realizate destule filme din viața culiselor, dar niciunul n'a fost înfăptuit cu emoția sinceră și omenească, pe care o emană filmul „DANSAȚI, FETELOR, DANSAȚI". La premiera care are loc azi la cinema „ARO" spectatorii noștri își vor putea da seama că filmul acesta nu se mulțumește să arunce numai o privire fugară printre culisele teatrelor, ci că el adâncește conflicte de cea mai aprigă și dureroasă realitate. Firește, iubirile micilor dansatoare care trebue să își câștige greaua existență dansând ceasuri întregi la spectacole, pentru ca zile întregi să le petreacă tot dansând la interminabile repetiții, prezintă în lumina aceasta un interes deosebit. Dar aceste iubiri — uneori trecătoare, după temperamentul fiecăreia dintre dansatoare, se transformă câteodată în drame năprasnice, când destinul hain se răpustește asupra unei ființe nevinovate.

In fruntea distribuției, o actriță de mare talent: irlandeza MAUREEN O'HARA, vedeta filmului „Cocoșatul dela Notre Dame".

Felul cum această artistă redă în filmul „Dansați, fetelor, dansați" întreaga gamă de speranțe și desamăgiri, curajul și sdrobirile sufletești ale unei fete din balet, dansatoare mare, dar nerecunoscută, înalță filmul la un apogeu al artei cinematografice. Alături de LOUIS HAYWARD, de vioaia Lucie Ball de Maria Ouspenskaya și de interesantul Ralph Bellamy, MAUREEN O'HARA înscrie în nouă biruință la activul sguduitoarelor ei creații.

Cronica externă

Este evident, că anglo-bolșevico-americanii încearcă o mare manevră de diversiune spre a corecta oarecum insuficiența diversiunei din Iran. Conferința dela Moscova nu poate fi altfel considerată. Ea a fost, este drept, hotărîtă în cursul întrevederii dintre d-nii Churchill și Roosevelt, dar această întrevedere a avut loc după vizita d-lui Hopkins, această eminență cenușie americană, în capitala U.R.S.S. Ori chiar de pe atunci situația militară a bolșevicilor era destul de proastă, iar cea politică a Angliei și a Statelor Unite nu era mai bună. Deși delegațiile conduse de lordul Beaverbrook și d. Harriman au un pronunțat caracter militar, întărit de prezența mareșalului Voroșilov alături de d. Molotov, este totuși îndoelnic că în conferința dela Moscova vor precumpăni problemele de ordin militar. Infrângerile suferite de bolșevici în ultimele zile, pe întreg frontul și în toate cele trei compartimente ale războiului, în aer, pe mare și pe uscat, alcătuesc o foarte puțin favorabilă prefață la conversațiile anglo-bolșevico-americane. Dacă cele trei delegații vor discuta situația militară a armatelor bolșevice ele vor trebui să constate pur și simplu, că nu este nimic de făcut. Intr'un apel publicat recent la Londra, d. Maisky ambasadorul sovietic cerea cu insistență să se trimită în U. R. S. S. tancuri, tancuri, tancuri. D. Voroșilov va face acelaș lucru la Moscova. Dar ajutorul englez este nul și cel american destul de iluzoriu. Admițând însă că anglo-americanii ar fi în stare și ar dispune de mijloace să ajute efectiv pe bolșevici cu material de războiu în măsura fabuloasă a pierderilor de până acum, chestiunea nu poate fi soluționată decât în timp și chiar atunci este îndoelnic dacă materialul technic va putea fi utilizat de efectivele neinstruite din rezervele de care mai dispune azi U.R.S.S. Lucrurile stau însă altfel. Dacă Anglia și America ar fi avut disponibilități de armament pentru bolșevici și posibilități de a le trimite la destinație, le-ar fi trimis în cele trei luni de când durează campania dela răsărit. Războiul nu se duce cu conferințe, nici cu discursuri oricât de bătăioase și nici cu întrevederi oricât de simandicoase. Iar bolșevicii au pierdut armată, după armată și cele mai fertile și bine utilate provincii până acum.

S'ar mai putea presupune, că în conferința dela Moscova se vor discuta problemele de comandament ale războiului. E acolo șeful Statului Major al armatei britanice generalul Mac Brady, cu o întreagă escortă de specialiști și sunt în delegația americană technicieni pentru toate problemele războiului. Delegația bolșevică e alcătuită din comisarii tuturor departamentelor technice și economice, cari au legătură cu nevoile războiului. E însă foarte puțin probabil, că vor rezulta hotărîri practice valabile pentru conducerea războiului din acest sinedrin de incompetențe verificate și glorii militare cu totul necunoscute.

Rămân așadar, de luat în considerare problemele de ordin politic ale conferinței, ceeace ne duce inevitabil la manevre. Din întrevederea Churchill-Roosevelt a rezultat incalificabila agresiune anglo-bolșevică asupra Iranului, cu toate aspectele ei evolutive: acapararea bogățiilor țării, ocuparea Teheranului și răsturnarea Șahului Ali Riza Pehlevi, desființarea vieții de stat suveran și independent și instituirea unui regim de ocupație militară fără precedent. Valoarea militară a acestui abuz e nulă, valoarea lui politică e foarte problematică. Se pare însă că agresiunea din Iran este preludiul unei întregi serii de manevre, de aceeași calitate, și asta poate fi singurul obiectiv al conferinței anglo-bolșevico-americane dela Moscova. Așa se explică numeroasele tentative de șantaj ale guvernului sovietic asupra Bulgariei, iar diferitele știri de atmosferă, pe cari le colportează organele propagandei britanice în legătură cu atitudinea Turciei au acelaș caracter de manevră. Pe de altă parte se observă o recrudescență a acțiunei comuniste subversive în numeroase centre europene, ceeace înseamnă, că Intelligence Service și-a reluat activitatea în colaborare cu agenturile Kominternului. In Franța, unde acest fenomen a fost mai pronunțat, s'au luat aspre măsuri de reprimare a acțiunei oculte iudeo-anglo-comuniste. Aiurea se manifestă multă vigilență.

Politicește interesantă e cu deosebire manevra anglo-bolșevică pe chestiunea Strâmtorilor. Se caută mereu pretexte spre a justifica o intervenție de forță, ca cea din Iran. Dar problema e mult mai dificilă, fiindcă Turcia este o putere organizată, care are suficiente mijloace de a-și apăra onoarea și interesele, iar pe deasupra orice modificare în acest sector ar atrage inevitabil intervenția puterilor Axei, cari nu se vor lăsa surprinse de manevrele britanice, cum nu s'au lăsat nici în cazul Jugoslaviei.

Din sursă engleză s'au răspândit în ultimul timp atât de multe știri despre o apropiată criză în Sud-estul european, încât această chestiune a fost atinsă și la Wilhelmstrasse, în momentul în care a fost pusă pe tapet de un ziarist străin.

Purtătorul de cuvânt al ministerului de externe german a declarat că intervenția Angliei față de Turcia, „făcută în legătură cu o eventuală trecere prin Dardanele a unor foste vase de război italiene, actualmente sub pavilion bulgar", nu poate fi considerată decât ca un simplu balon de încercare cu coloratură oficială. Englezii vor să-și ascundă cu acest prilej intențiile și să distragă în acelaș timp atenția dela relațiile lor cu Iranul, care au produs o penibilă impresie în Turcia.

La Berlin nu s'a primit până acum nici o știre care să lămurească situația reală. D. von Papen a sosit la Istanbul, după ce a avut întrevederi cu reprezentanții forurilor autorizate din Berlin.

D-sa va găsi o situație lămurită la Ankara, mai ales în urma faptului că cercurile oficiale turcești au desmințit că ar fi discutat cu reprezentanții guvernului italian și bulgar chestiunea eventualei treceri a unor vase de război prin Dardanele și că ar fi respins în orice caz o astfel de propunere, în cazul când ea ar fi fost făcută.

Trebue precizat încă odată, că afară de declarația mai sus anunțată a purtătorului de cuvânt al ministerului de externe german, Berlinul nu ia nici un fel de atitudine față de acest complex de probleme și că totul nu trebue considerat decât ca o manevră a propagandei britanice.

In acest cadru se situează ordinul de rechemare dat de guvernul iranian de sub ocupația anglo-bolșevică ministrilor Iranului la Berlin, Roma și București.

INFANTERIA SPANIOLĂ A REAPĂRUT PE CÂMPURILE DE BĂTĂLIE

Infanteria spaniolă a reapărut pe câmpurile de bătălie, „Divizia Albastră" se află acum în liniile germane, așteptând să ia parte la lupta împotriva bolșevicilor. Sunt douăzeci de mii de oameni, nu mai mulți. Valoarea acestor luptători, însă, depășește cu mult greutatea numărului. Pentru că ei sunt cei mai îndrăzneți, cei mai puri, sunt floarea oastei spaniole. Sunt moștenitorii spirituali ai protigioaselor „tercios viejos" ai vremurilor de strălucire dela Consalvo sau dela Loyva, dela Toledo sau dela Spinola, acei care se înrolau în armată dintr'o vocație irezistibilă ostășească și din onoare. Printre ei se află, ca în rândul infanteriilor spaniole din vremurile glorioase, fiii nobililor de Spania, care s'au înrolat ca simpli soldați, sunt aceia la care onoarea de a purta armele împotriva bolșevismului se confundă cu pornirea mistică de a-și pune viața în primejdie pentru un ideal, pentru Dumnezeu. Și că sunt cei mai buni fii ai Spaniei, ne-o dovedește chipul în care au plecat la luptă — ei, infanteriștii spanioli! — și s'au integrat, sub fluturarea stindardelor germane, armatelor Führerului, ale căror uniforme le poartă, concentrând întreaga mândrie pe emblema falangistă cusută pe tunică în dreptul inimii.

Pentru prima oară, după atâtea veacuri, Spania își trimete din nou infanteriile pe câmpurile de bătălie europene de peste Pirinei. Reînnoită printr'o revoluție internă, care a închis ciclul războaielor civile, după ce a înfăptuit o „reîncucerire" care poate fi asemănată Recuceririi medievale, Spania simte din nou nevoia spirituală de a părăsi melancolica aplecare asupra ei însăși și de a reintra în marele curent al vieții europene, ca și în vâltoarea luptelor pentru un ideal care se desfășoară în acest moment pe marea scenă a lumii.

Nu numai cei douăzeci de mii de voluntari ai lui Munoz Grande merg să lupte în Rusia, ci Spania se reînnoarce în Europa.

EFTIN
ELEGANT
DURABIL
IMBRĂCĂMINTE
PENTRU
DOMNI, DOAMNE ȘI COPII
Numai la
ILIESCU ȘI BONDOC
MAGAZIN ROMÂNESC
STR. ȘELARI 11 TEL. 3.53.97
CAL. GRIVIȚEI 143 TEL. 4.10.28
EXECUTĂM COMENZI DE PRIMUL RANG

FILM CINEMA

VOIAJ DE NUNTĂ FĂRĂ PROGRAM

CUM O FEMEE TÂNĂRĂ ABIA CĂSĂTORITĂ, ERA SĂ ALUNECE PE POVÂRNIȘUL UNEI AVENTURI DE RĂTĂCIRE A SIMȚURILOR

Orice ar spune femeia că este serioasă, ea inclină totuși spre cochetărie, flirt și câte odată și spre aventuri vinovate. Tema aceasta a fost folosită cu multă indemânare de regisorul Teatrului german (Deutsches Teater din Berlin), Fritz Kirchhoff pentru scenariul unui film care actualmente se joacă mai în toate cinematografele din Germania: „Când femeile tac" abia căsătorită plecând într'un de gramofon și toată lumea e curioasă să afle cine e delicatul cântăreț. O actriță Mira Mirella se angajează să descopere cântărețul, ca să-l invite să-și dea concursul la un mare concert de binefacere. După multe peripeții, când naivul soț încasează și două palme, soția află că el e autorul serenadei.

Iată cum o tânără pereche,

[illegible] scenă din filmul „Lupta pentru desrobire", regizată de Tourjanski. Producția: „Bavaria-Filmkunst".

Cine are dreptate? Bărbatul sau femeia? Intrebarea aceasta la forme noi în filmul „Când femeile tac".

Când femeia tânără abia măritată, aude noaptea la fereastra ei o serenadă, ea își pune orice întrebare. Mai ales aceia: Cine o fi tânărul acela care cântă așa de frumos. Dar nici odată nu va bănui că e soțul ei Și de aceia nici nu vrea să-i spue soțului de aventura-i galantă din noaptea trecută. Când un tânăr i-a cântat un cântec de iubire. Dar dacă ar ști această femeie tânără că-i chiar soțul ei. Ori lucrul ista îl află prea târziu.

Dar întâmplarea cu serenada aduce multe complicații. Cântecul a fost prins într'o placă voiaj de nuntă, fiindcă era în voiaj fără program, putea să aducă grave complicații sentimentale, dacă soția nu se oprea la vreme iar soțul nu intervenea la momentul oportun.

Istoria aceasta amuzantă a unei căsnicii proaspete este tratată cu mult humor într'un nou film al casei Ufa „Când femeile tac" care film îl vom vedea săptămâna viitoare pe ecranul unui mare cinematograf din Capitală.

In rolurile principale întâlnim artiști cunoscuți prin talentul lor, prin vocea lor și prin simpatica lor înfățișare.

Hansi Knoteck ca soție, tenorul Heesters, ca soț, Tita Benkhofbică intrigantă.

BRIGITE HORNEY
in noul ei rol — Anna — din filmul „Lupta pentru desrobire"

SUCCESELE FILMULUI GERMAN

Filmul german „Annelie" a fost reprezentat recent în cadrul Bienalei din Veneția, repurtând un succes extraordinar. Luise Ullrich, deținătoarea rolului principal, a fost sărbătorită cu entuziasm.

INDUSTRIA CINEMATOGRAFICĂ EUROPEANĂ

Cu ocazia ședinței de încheiere a Camerei internaționale a filmului, contele Volpi a declarat că în viitor Europa se va aproviziona în majoritate cu filme din producția proprie. Prin unificarea programelor și prin acordarea de ajutor industriilor cinematografice ale țărilor mici în formă de credite din partea Germaniei și Italiei, se va da și acestor popoare posibilitatea să producă filme care vor putea rula în întreaga Europă. Lumea de eri a fost dominată de industria filmelor americane, deoarece fiecare stat european își urma calea, fără să țină seamă de interesele vecinului său. De acum încolo, a subliniat contele Volpi, va fi posibilă unirea tuturor forțelor ale diferitelor națiuni europene chiar în domeniul filmului. In viitor, toate neînțelegerile, care se vor ivi în domeniul cinematografiei între țările care aparțin Camerei internaționale a filmului, vor fi aplanate de aceasta.

WILLY BIRGEL
în noul său rol „Keith" din filmul „Lupta pentru desrobire"

INTRE TATĂ ȘI FIU

— O scenă sguduitoare din filmul istoric „Răscoala Burilor" — „Ce fac cu simpatia"? — Pot cumpăra tunuri cu simpatia? — Cât costă 100 kg. de simpatie? —

Pentru a ne da seama de forța interioară ce rezidă în marele film istoric „Răscoala Burilor" ce-l vom admira în curând la cinema „Aro" de simbolismul evocator ce întâlnim în atâtea scene din acest film magistral, reproducem aci una din puternicele scene ale acestui film:

Președintele Krüger, află că lupta lui e pierdută. Rezistența cetății Johanisberg e pe sfârșite. Capitala republicei Burilor: Pretoria, e în flăcări. Generalul Burilor, Cronje a capitulat cu ultimii lui 3.000 de oameni. Femeile și copiii Burilor au ajuns în lagăr. Președintele Krüger este prada unei profunde desamăgiri. Nu mai vede nimic înaintea ochilor lui. Dibue prin întuneric. Medicul trebue să-i călăuzească pașii.

— Domnule Președinte, trebue să vă feriți de orice iritație, îi spune medicul.

— Doctore, doctore, nu trebue să orbesc, ar fi ușor lucru să fiu orb acum!, suspină președintele Burilor, Paul Krüger.

Și bătrânul întinde brațele în gol, nu vede nimic decât o lumină slabă. Iată că vine și fiul lui, Jan. Tatăl îl caută cu mâinile pe fiul disperat. Redăm dialogul emoționant între tată și fiu:

JAN: Tată, nu mai ai ce să alegi! Suntem pierduți dacă celelalte puteri nu ne vor ajuta!...

KRÜGER: Nu las poporul meu, în cea mai cumplită mizerie!

JAN: Dar și ceeace îți cer tot pentru poporul tău este! Trebue să-i aduc această jertfă! Tată, trebue!

KRÜGER: Nu vezi sunt aproape orb! Uită-te la mine, ce mai poate isprăvi un biet țăran orb și bătrân la curțile Europene?

JAN: Tată, trebue să pleci în Europa. Nu există altă salvare pentru noi. Trebue să pleci în Franța, Olanda, Germania. De pretutindeni ni se arată atâta simpatie!

KRÜGER: Simpatie? Cât costă 100 kg. de simpatie? Pot cumpăra tunuri cu simpatie? Sau un sac cu fasole? Sau 1 kg. de chinină? Simpatie? Dă-mi pace cu asemenea năsbâtii!

JAN: Ești cel mai venerabil dintre toți regenții! Iar ochii tăi... Dacă numai gura ta, ar putea povesti ce-au văzut ochii tăi, înainte de-a orbi!... atunci vor trebui să te asculte! vor trebui să te ajute! Tată atâtea lucruri bune ai făcut pentru ai tăi, mai fă și lucrul acesta cel mai dificil... Pleacă în Europa și roagă-te pentru poporul tău!

Brigitte Horney, Willy Birgel, Catharina Berger, Carl Wery, Friedrich Ettel, într'o emoționantă scenă din „Lupta pentru desrobire"

UN FILM AL TINEREȚII CREATOARE

In cadrul Expoziției Internaționale de Artă Cinematografică dela Veneția, Institutul L. U. C. E. a prezentat o serie de ample documentări printre care trebuie remarcat „l'Accademia dei vent'anni".

Acest documentar de o excepțională valoare este datorat religiei lui Giorgio Ferroni, care a realizat și celebrul film „Vertigine bianca".

Academia, despre care este vorba în amintitul documentar, este cea a Tineretului Italian al Lictoriului G. I. L.) dela Orvieto, unde sunt pregătite viitoarele profesoare de Educație Fizică. Tema documentarului este o zi de activitate a Academiei. Prin fața spectatorului se desfășoară truda înfăptuită în aulele de studiu, pe stadioane, și la piscine. Totul se desfășură pe un fundal de bună voie iar singurile subtitluri ale documentarului sunt cântecele și muzica orchestrală.

HEINRICH GEORGE INTR'UN ROL NOU

Cunoscutul actor german Heinrich George joacă rolul principal în noul film al profesorului Carl Froelich, scris după o nuvelă de Sudermann: „Nuntă la Baerenhof". In acest film, Heinrich George întruchipează un moșier din Pomerania, baronul von Hanckel, care se căsătorește cu o fată tânără de 18 ani, Roswitha von Krakow, pentru a-i da însă curând iarăși libertatea pentru un bărbat mai tânăr,

Cutia cu de toate

Succesul și vârsta

De multe orice s'a pus întrebarea la ce etate omul se află la punctul culminant al realizărilor sale. Numărul acelora care au succes în a doua jumătate a vieții nu este prea mare. Cei mai mulți oameni glorioși au murit relativ tineri. Alexandru cel Mare era în etate de 18 ani când a dobândit primul mare succes militar prin victoria dela Chaironea împotriva grecilor. Jeanne d'Arc devenise celebră la vârsta de 17 ani, iar la 19 ani a și fost arsă pe rug la Rouen. Mai numeroși sunt aceia care au avut un succes mare în al doilea deceniu al vieții. Friedrich Schiller era de 22 ani când a scris „Hoții" iar la aceiași etate Theodor Koerner a scris poezia „Du Schwert an meiner Linken". Paganini a devenit celebru la 23 ani, iar Franz Schubert a compus tot la 23 ani „Erlkoenig". Marconi decedat acum câțiva ani, a inventat la vârsta de 24 ani telegrafia fără fir. Cu 26 ani, fizicianul german Philipp Reis a construit primul telefon și tot atâți ani avea Charles Lindbergh când a trecut pentru prima oară oceanul în sbor. La 24 ani, Michel Angelo a creiat nemuritoarea sa „Pieta" din Catedrala Sft. Petru din Roma, iar Mozart a scris la aceiași etate opera sa „Răpirea din Serail". La 28 ani, Petri Mascagni a înregistrat primul și unicul său succes mondial cu compoziția „Cavalleria rusticana". Cei mai mulți oameni mari ai istoriei au devenit celebri între 30 și 40 ani. La 32 ani, Thomas Alva Edison a terminat becul electric; Vasco de Gama era de 33 ani când a găsit drumul maritim spre Indii; iar Martin Luther de 34 ani când a afișat în 1517 renumitele sale teze. Carl Maria von Weber a compus la 34 ani „Freischuetz", iar italianul Dante Aleghieri a scris la 35 ani „Comedia divină". Marele Raffael a creiat tot la 35 ani „Madonna sixtina". La 37 ani, Wagner a asistat la premiera operei sale „Lohengrin". La 38 ani, Bernhard Shaw a scris prima sa piesă de teatru care a repurtat un mare succes. Tot la 38 ani, Columb a descoperit America, iar astronomul german Kepler a recunoscut legile mișcării planetelor. Unii oameni au devenit însă celebri la 50 ani. La 42 ani, Friedrich Nietzsche a creiat „Dincolo de bine și de rău", iar Wilhelm Busch cartea sa „Max și Moritz". Fichte a ținut la 46 ani „cuvântările sale către națiunea germană". Franklin a inventat la aceiași vârstă paratrăsnetul, iar frumoasa Elena împlinise 46 ani când a provocat războiul troian. La 48 ani, Leonardo da Vinci a pictat celebra sa „Cina cea de taină". Bărbați care au devenit celebri abia după etatea de 50 ani au fost baronul von Stein, care la această vârstă a reușit să înlăture robia, precum și profesorul Roentgen care a găsit renumitele raze care-i poartă numele. Beethoven a creiat abia la 54 ani „simfonia a IX-a". Kant la 57 ani „Critica rațiunii", Cervantes la 58 ani „Don Quichotte" și Johann Strauss la 59 ani opereta „Fledermaus".

De când există șenilele la tancuri

Acum câteva săptămâni după impetuosul atac al blindatelor germane în Est, s'au împlinit 30 de ani dela moartea aceluia care este socotit inventatorul carului blindat pe șenilă.

Iulius Schneider sa născut la 24 Ianuarie 1840. Și-a început în anul 1860 cariera sa militară în Glogau. In 1872 a fost înaintat la gradul de căpitan, aflându-se în garnizoana din Colonia. Aici a depus toate stăruințele, pentru a convinge conducerea militară să introducă printre mijloacele de luptă, carul cu lanțuri după un sistem al său. Cu prilejul exercițiilor pionierilor, pe terenurile lor de lucru, care erau înecate în noroiu, Schneider se gândia într'una cum s'ar putea creia o metodă pentru a înlătura scufundarea roților. Soluția găsită a fost șenila „drumul fără sfârșit". El a întrebuințat mai întâi un model de roată dințată, care mergea pe lanțuri. La 16 Dec. 1872, inventatorul își face o descriere a sistemului său: „drumul fără sfârșit". Voind să presinte sub forma unui studiu amănunțit, această invenție a lui Majestății Sale Împăratului, n'a căpătat aprobarea.

Totuși Schneider și-a îndeplinit gândul. Și anume și-a comandat la un constructor de care de [illegible] cunoscut din timpul serviciului său din Colonia, un car mare cu lanțuri. la 16 Mai 1873, a fost încercat acest vehicul special de răsboi, tot pe terenul de exerciții al pionierilor. In Decembrie al aceluiaș an, și-a experimentat carul său de luptă pe terenuri extrem de inaccesibile și defavorabile în fața comisiei examinatoare, compusă din „emeriți" artileriști. Totuși nimeni nu a dovedit aici un interes pentru această metodă de luptă. Nimeni nu a putut să intuiască în acea vreme covârșitoarea importanță a acestui vehicul pe șenile. Deaceea Schneider avea necontenite nemulțumiri și frecușuri cu superiorii săi. După ce și-a luxat mâna dreaptă, și-a dat demisia din armată. Având o structură perfect echilibrată și fiind optimist ca toți inventatorii, nădăjduia că totuși în viața civilă să-și ducă la bun sfârșit produsul genialității sale creiatoare. Dar în curând și-a dat seama de „puterea capitalului" care resolvă totul, și că greutățile de a realiza ceva fără bani îi depășesc forțele sale omenești. Ajungând la grea strâmtoare, a fost nevoit să-și ia o funcție prost retribuită într'o instituție particulară în calitate de contabil ajutor.

O aromă fină găsiți

în această cutie!

La cafea cu lapte ia

Auzul peștilor

Cât de bine aud peștii relese dintr'o povestire publicată de Gustav Lederer, directorul aquariului grădinei zoologice din Frankfurt, în „Wochenschrift für Aquarien — und Terrarienkunde". Vorbind despre observațiile sale făcute asupra peștilor din secția peștilor de apă dulce a aquariului său, el afirmă că aci se găsesc instalate două clopote; unul este la cassă, iar cu celălalt se anunță vizitatorilor că se va da de mâncare peștilor, spectacol care se bucură de un viu interes. Sunetul clopotelor este asemănător; totuși când sună clopotul de „masă", peștii se strâng imediat într'un anumit loc la suprafața aquariului, în timp ce nici nu iau în seamă clopotul dela cassă.

Populația Japoniei

Conform rezultatului recensământului din 1940, populația totală a Japoniei este de 105 milioane locuitori, dintre care 73 milioane trăiesc în Japonia propriu zisă. Din 1935, populația Japoniei s'a mărit cu 6.3 milioane resp. 6.4 la sută. 1/5 din populație trăiește în cele 6 mari orașe ale țării, care în 1935 au adăpostit jumătate din populație. Capitala Tokio are 6.8 milioane locuitori, populația ei mărindu-se din 1935 cu circa 900.000 persoane. Yokohama are 870.000 locuitori, Nagoya 1.3 milioane, și Kobe 970.000. Japonia numără printre cele mai des populate state din lume, având 155 locuitori pe kmp. (in Japonia propriu zisă chiar 191 locuitori pe kmp.). In timp ce Reichul are 132 locuitori pe kmp. Spre deosebire de cele mai multe state europene, Japonia are mai mulți bărbați decât femei, îndeosebi în posesiunile exterioare.

Cel mai mare autobus din lume

Zilele acestea a început să circule la Roma cel mai mare autobus din lume. Autobusul pus în mișcare pe cale electrică are o lungime de 18.50 metri și poate transporta 200 pasageri. Cele mai mari autobuse de până în prezent din Statele Unite și Milano au o lungime de maximum 14 metri.

Zilele weimariene pentru poeții germani

Orașul Weimar a găsit o nouă cale pentru a organiza întruniri ale poeților germani. In locul decernării unui premiu, ceeace obișnuiesc să facă anual diferite mari orașe ale Reichului, Weimar-ul a invitat, în înțelegere cu Secțiunea literară a ministerului propagandei, mai mulți poeți germani, dându-le posibilitatea să trăiască în toată liniștea, departe de mari manifestațiuni, zile de reconfortare interioară. Primii invitați ai orașului Weimar sunt poeții: Friedrich Bischoff, Friedrich Bodenreuth, Robert Hohlbaum, Herbert von Hoerner, Friedrich Schnack și Hermann Stahl.

Veniturile de stat ale Italiei

Actualmente s'a publicat în Italia statistica veniturilor de stat din anul 1939—40. Veniturile se cifrează în acest interval la 32.350 milioane lire, față de 27.575 milioane lire în anul trecut. Față de anul 1935-36, veniturile statului italian s'au mărit cu aproximativ 12 milioane lire.

Un marș istoric

Acum 100 de ani, la 16 August 1941, a fost compus imnul național german în Helgoland, asupra căreia fâlfâia steagul englez până în 1890. Cel care a scris acest imn compunându-l pe un colț de stâncă singuratică la marginea mării, având în față perspectiva împreunării cerului cu marea nesfârșită, a fost Hoffmann von Fallersleben, un neînfricat luptător pentru unitatea, dreptul și libertatea poporului german, care din cauza curajului, dârzeniei și luptei pentru adevăr, libertate și onoare, a fost urmărit fugărit ca un câine, judecat și condamnat, suferind grele chinuri pentru credința lui. In epoca sa realizarea unei perfecte unități între popor și stat reliefa nimbul credinței și visul suprem al poetului. Pe atunci cine cuteza să lupte pe față pentru dreptatea, omenia și legile de viață ale poporului era scos din serviciul său, isgonit din casa sa și urmărit cu înverșunare ca Ernst Moritz Arndt și Friedrich Ludig Iahn și mulți alți literați luptători.

Pe atunci „lupta pentru unitatea germană" era socotită în statul polițist al lui Meternich „o doctrină subversivă extrem de primejdioasă și demnă de condamnat".

August Heinrich Hoffmann, creatorul imnului Germaniei s'a născut în 1798 la Fallersleben. Evenimentele epocei din timpul lui Napoleon, revoluția în 1806 și reacția mare a patriei sale din 1813, ca și numeroase fapte istorice importante au lăsat o dâră adâncă în sufletul poetului. De timpuriu, poetul, cunoscând situația politică a numeroaselor state și statulețe desunite, avea o mare indignare împotriva francezilor, care îi transformaseră în ruine patria sa, dar mai ales a urii necimpăcată împotriva potentaților vremii, cazalorilor și principalii vinovați ai desbinării care, care din interese dinastice și alte diferite pretexte spre a se menține la putere, se împotriveau din răspăteri realizării păcii și liniștii alerne și progresului în afară. „O! dacă ar fi Germania unită!" scrie Hoffmann în tinerețea lui skucinmadă, dar entuziastă, ce minuni s'ar întâmpla în patria noastră! Ar fi ca un bloc e stâncă de care ar trebui să se sfarme orice trafic, a oricărui dușman".

Cuvintele și ideile preocupărilor sale permanente se oglindesc ca un leit-motiv în imnul închinat Germaniei. Patria înainte de orice! A fost și a rămas steaua călăuzitoare a vieții poetului.

In Breslau, unde Hoffman activa din 1823 ca profesor de limba și literatura germană și custode la bibliotecii, a compus cântecele lui pentru copii, atât de răspândite. După aceasta domeniul creației sale artistice a fost [illegible] social. Usocțiunea de credință, goliciunea [illegible] de entuziasm, de onestitate politică îi furnizau subiectele inspirației sale, compunând o carte de versuri, tipărită cu titlul „Poezie apolitică". Urmările au fost inevitabile: dat afară din serviciu, s'au scurs ani în cari poetul hărțuit din loc în loc, trebuind să-și caute adăposturi și bârloguri deseori în păduri întunecoase în timpul furtunilor toamnei sau nopților de ghiață ale iernii, pentru a scăpa de călăii săi.

La 1841 a venit în Helgoland, pe care flutura steagul englez. Cumplita nostalgie după patria lui germană îa mistuit inima sa. Viziunile livezilor, pădurilor, munților, apelor și a compatrioților săi îi înflerbântau necontenit spiritul. „S'a coborît peste mine ca o revelație divină", scria el, „ar fi trebuit să compun chiar dacă n'aș fi voit". Și astfel a apărut la 26 August 1841, imnul „Deutschland, Deutschland über alles!" Acest imn național fără precedent în istorie, ce cuprinde rugi fierbinți către Dumnezeu, cântec de slavă patriei, îndemn la eroism, virtute și supremă jertfă pentru patrie, a electrizat întreaga suflare germană încălzind-o, animând-o. Poetul pentru care patria este supremul vis, întruchipare mai presus deorice și mai scump ca totul în lume, — căci numai așa se interpretează acest imn, Germania, patria mea, înainte deorice, — și a văzut visul cu ochii, murind la 1874 după victoria dela Sedan.

Jucăriile

Când omul preistoric a luat pentru prima oară în mână o bucată de lut pentru a forma cu ajutorul unei unelte un chip de om, el nu s'a gândit să facă o bucurie copiilor lui, ci și-a creiat un idol. Pe acesta l-a adorat, crezând că-i poartă noroc la vânătoare, pescuit etc., că-l ocrotește de elementele naturii. Totuși păpușa poate fi considerată cea mai veche jucărie a omenirii. Aceasta era cunoscută atât de vechii egipteni, cât și de babilonieni și asirieni. In Muzeul Asiei Mici din Berlin se găsește o veche păpușă din alabastru de origină babiloniană, căreia îi lipsesc membrele, dar la care se poate vedea că acestea au fost mișcătoare. Adeseori păpușile străvechi erau formate dintr'un corp din pânză, umplut cu hârtie, cu capul din acelaș material pe care rau brodate trăsăturile feței, cu părul din ață. Cu ocazia desgropărilor s'au găsit o sumedenie de rochii de păpuși, mici vase etc. Dar și alte jucării de copii datează de acum [illegible] de ani. In [illegible] Berchtesgaden se arată, de pildă, încă și astăzi un cal, la care un fluer înlocuește coada, din secolul al 12-lea. O jucărie foarte asemănătoare s'a găsit în [illegible] vechilor regi egipteni. In Asia Mică, orașul Sardes era odinioară celebru pentru industria sa de jucării. In apropiere de Neunderf în Niederlausitz a fost găsit recent, într'un mormânt de copil, niște jucării, constând din păhărele, vase și coșuri mici. Această descoperire nu este surprinzătoare pentru arheologie. In Elveția s'au găsit mai multe obiecte din lut și metal, asemănătoare cu jucăriile copiilor din timpurile noastre. Zaruri din os și din bronz s'au găsit deasemenea [illegible] locuri. Prin evoluția jucăriei din timpul preistoric până în zilele noastre ni se prezintă un capitol interesant al istoriei culturale, căci în jucării se oglindește și lumea adulților. După îmbrăcămintea păpușilor se poate recunoaște moda respectivă chiar dacă aceasta consta numai din piei etc. Așa cum copiii dinainte se jucau cu suliți, cetăți, armuri, platoșe miniatură, cei de astăzi nu renunță să se joace cu automobile, trenuri, avioane, tancuri, submarine miniatură, precum și copiii viitorului se vor juca dela sine înțeles probabil cu o rachetă universală miniatură sau cine știe ce mai născocește creerul omenesc.

Max Schmeling decorat cu Crucea de Fier

Campionul european de box Max Schmeling a fost printre primii parașutiști, care au aterizat pe Insula Creta. Pentru faptele sale de vitejie a fost decorat cu Crucea de Fier Cl. I-a și a II-a și avansat la gradul de subofițer.

INDUSTRIA ALIMENTARĂ ITALIANĂ ŞI AGRICULTURA

II

de AGOSTINO DEGLIESPINOSA

Sectorul în care apare mai evidentă interdependenţa şi colaborarea dintre agricultură şi industrie, în cadrul desvoltării economice a Italiei, este, fără îndoială, cel alimentar.

Prelucrarea industrială a produselor agricole, după cum se ştie, consimte o mai îndelungată păstrare a acestora, amplificând astfel consumul lor în spaţiu şi timp, iar pe de altă parte, le multiplică posibilităţile de utilizare, dat fiindcă le adaptează unor întrebuinţări noui cărora altfel nu s'ar fi putut preta. Ca o urmare agricultura dispunând de un debuşeu mai mare poate în chipul acesta să-şi intesifice culturile şi să suporte preţuri mai mari.

Un exemplu tipic al acestei interdependenţe, în desvoltarea economică a Italiei, ni-l dărueşte progresele înfăptuite în chip simultan de industria zahărului şi de culturile de sfeclă. Intr'adevăr, producţia zahărului a sporit de la 2000 chintale cât era în 1887—1888, şi 20.000 în 1900, la 90.000 în 1913.

O altă pildă care este cât se poate de lămuritoare, ne-o dărueşte industria conservelor alimentare care, mai mult de cât a supune produsele agricole unei simple transformări, le asigură, astăzi, posibilitatea unui consum nelimitat în timp şi spaţiu.

Este greu de scos în evidenţă înrâurirea pe care a avut-o asupra progreselor înfăptuite de agricultură, industria alimentară, născută, putem spune, datorită unor uriaşi ai ştiinţei ca savanţii Lazzaro, Spallanzani, Lavoisier şi Apper. Ea a fost introdusă în Italia deabia în preajma anului 1880, cu toate acestea, apare evident că transformarea industrială a fructelor, a legumelor şi a zarzavaturilor în genere — care în total se cifrează la peste 12 milioane chintale — arată cât de mult au sporit posibilităţile agricole ale Italiei.

Se poate adăuga că, industria conservelor de tomate — care în 1913 da loc unui export de peste 500.000 chintale, iar, în anii care au urmat marelui războiu, de peste un milion — astăzi prelucrează mai mult de jumătate din producţia totală italiană de tomate, producţie care se ridică la peste 10 milioane chintale anual.

Un alt exemplu mult mai simptomatic ni-l oferă industria brânzeturilor, care în preajma anului 1890 ajunsese să câştige şi pieţele străine datorită caşcavalurilor sale tipice şi să dea loc în chipul acesta unui export care încă din 1895 se ridica la 82.000 chintale iar în 1913 întrecea cifra de 300.000.

In sfârşit, un ultim exemplu ni-l dărueşte industria frigoriferă, care îngădue expedierea produselor la cele mai mari depărtări.

Se poate deci afirma că, în general, desvoltarea industriilor alimentare italiene a izbutit să pună în valoare, cum nu se putea mai bine, producţia agricolă. Pentru a ne putea face o idee de amploarea acestei valorificări, socotim nimerit să reproducem câteva date statistice privitoare la desvoltarea acestor industrii.

Primul indice ni-l oferă numărul personalului întrebuinţat în aceste industrii, număr care în 1913 era de 210.000 oameni ca să treacă apoi în 1915, la 600.000 iar în 1936, în ciuda uriaşei desvoltări în sens mecanic a întreprinderilor, să atingă cifra de 425.000 oameni.

Al doilea indice, pe care îl luăm în sumă rotundă, ni-l dau capitalurile acţionarilor investite în industriile alimentare, al căror total în 1881 era de abea de 32 milioane lirete, în 1914 de 375 milioane, ca în 1938 să depăşească suma de 2 miliarde lirete.

Din punct de vedere calitativ trebue să mai amintim că industria alimentară italiană s'a îmbogăţit necontenit cu noui metode de prelucrare a produselor, astfel că astăzi ea constitue un ansamblu de producţie care poate fi socotit cu adevărat complet. Industria alimentară italiană, în sfârşit, prezintă o continuă perfecţionare tehnică, aşa după cum ne arată, de pildă, faptul sporirii consumului ei de energie electrică, care din 1932 şi până în 1937 a trecut dela 551 milioane Kw. la 724 milioane.

Dar dacă această desvoltare a industriei alimentare este strâns legată de cea a agriculturii, faţă de care este în acelaş timp şi cauză şi efect, ea nu a rămas fără urmări nici pe tărâmul celorlalte industrii. Această înrâurire nu trebue căutată numai în sporirea puterii de cumpărare a populaţiei, pe care a determinat-o, cum şi într'o mai mare cerere adresată industriei pe care a provocat-o agricultura, ci şi în acţiunea directă pe care aceasta a exercitat-o asupra altor ramuri industriale prin nevoile ei de unelte şi maşini. Este destul să ne gândim, în privinţa aceasta, la industria pastelor făinoase, care astăzi este înzestrată cu un utilaj mecanic mai mult decât perfect, care posedă maşini speciale construite în Italia, fapt care ne îngădue să spunem că agricultura a contribuit şi la desvoltarea industriei mecanice.

In Italia, după cum am văzut în expunerea de mai sus, prelucrarea produselor alimentare, este, în clipa de faţă, covârşitor de însemnată. O mare parte din populaţia care trăeşte astăzi sub un regim alimentar scăzut, va putea, datorită unei economii orânduită în chip raţional, să-şi îmbunătăţească soarta foarte curând.

Multe, nenumărate şi lesnicioase posibilităţi de desvoltare se prezintă astăzi colaborării dintre agricultura şi industria italiană, elemente de care, în ultimă analiză, se va bucura în colaborare dintre agricultura şi industria celorlalte popoare care în chip sincer râvnesc la creerea unei raţionale economii internaţionale.

JURNAL O. N. C. No. 8 CU ULTIMELE REPORTAGII DEPE FRONT

PROBLEMA REFORMEI INVĂŢĂMÂNTULUI SUPERIOR

scurs de atunci, au arătat clar că decretul nu putea fi aplicabil. De multă vreme Plutarch a scris că nu poţi fi în acelaşi timp şi judecător şi sclav, şi clipele prezente nu au răsturnat înţelesul adânc al acestor cuvinte.

Recent, decretul pentru descongestionarea cadrului corpului didactic a pornit chiar la realizări. Textul publicat în Monitorul Oficial nu spunee lămurit care sunt criteriile de pensionare sau pentru punerea în cadrul disponibil. Ţinându-se seamă de înaltul rol pe care îl joacă îvăţământul superior în cultura unui popor, evident că resposabilitatea hotăririlor luate nu poate fi pusă la îndoială.

De altfel, cine cunoaşte cât de puţin mediul universitar, îşi va da seama că existenţa atâtor contraste în sânul ei, nu poate lăsa indiferet pe cel care are rolul de legiuitor. Căci în Universitatea românească se întâlnesc savanţi în adevăratul înţeles al cuvântului, de care cu mare greutate au înjghebat câteva foiletoane la o gazetă, însă arhicunoscuţi pe „piaţa românesca". Mediul uni-universitar adăposteşte antifascişti notorii, înţelegători ai civilizaţiei bolşevice şi a spiritului de libertate preconizat de plutocraţia anglo-iudeo-masonică, dar se bucură şi de existenţa câtorva naţionalişti convinşi, prieteni de nezdruncinat ai spiritului înălţător al axei. Şi dacă am continua această serie de exemple, am ajunge să constatăm că în Universitatea românească sunt două lumi, cu totul deosebite, care se arată ochilor noştri. Iată care este raţiunea — credem noi — că în învăţământul superior o reformă radicală este imperios cerută. Lumea aceia, din Universitatea românească, care nu ştie să gândească, care nu are suflet şi care nu crede în nimic trebue să dispară. Ce folos pot aduce civilizaţiei autohtone indivizii care şi-au nimicit raţiunea şi caracterul, sau care nu răspândesc în jurul lor decât spiritul de oportunitate şi de distrugere?

Prin urmare problemele ridicate de învăţământul nostru superior, pe lângă că cer o grabnică rezolvare, dar impun o adâncă înţelegere.

Dacă ne amintim faptele trecutului, este uşor să ne dăm seama că criteriile adoptate pentru cei care au ajuns la ultima treaptă universitară, nu pot fi aplicabile celor tineri, care sunt pe panta ascensiunii. Acesta este un principiu pe care legiuitorul nu trebue să-l nesocotească.

Sunt cu totul bizare intenţiile de a realiza un individ perfect, atunci când acesta a ajuns de mult la maturitate. Marii pedagogi nu au elaborat perceptele educaţiei din mediul lor matur, ci au căutat să înţeleagă şi să cunoască, fără prejudecăţi şi idei apriorice, realitatea lumii tineretului. In învăţământul superior, asistenţii, tineretul din mijlocul căruia s'au ales cele mai multe din valorile creatoare şi care au avut o mai strânsă legătură cu studenţimea, au fost întotdeauna supuşii unui regim intolerant şi abuziv. Acestora, pe umerii cărora se ridică reprezentanţii culturii naţionale, şi în sufletul cărora sălăşlueşte idealul marilor realizări, li s'au nesocotit în mod permanent şi rolul lor de reînoire a mediului universitar şi personalitatea atât de necesară menirei lor în mediul intelectual. Este inutil să dăm exemple, deoarece toate faptele din trecut erau în spiritul legilor şi regulamentelor de atunci. Astăzi însă, când acei în a căror mâini se află destinele acestei ţări îşi dau seama de necesitatea unei totale reînoiri, este cu totul oportun de a se căuta să se înţeleagă sufletul omului tânăr. In clipa prezentă, este absolut indiferentă vârsta pensionării, întru cât acest număr nu aduce nici o satisfacţie tineretului, care na urmăreşte trepte ameţitoare pe căi ilegale, ci numai posibilităţile unei desvoltări normale a minţii şi a sufletului lui. Cu siguranţă că va duce la un rezultat eficace şi durabil acea lege care va extermina definitiv spiritul masonic, abuziv şi lipsa de conştiinţă naţionalistă, şi nu va omite criteriul meritului. Evident, nu trebue neglijat nici faptul că, legile fiind îndeobşte prea elastice, intenţiile chiar cele mai onorabile pot fi compromise. O lege este departe de a fi valabilă, atunci când este cu desăvârşire opusă mentalităţii celor care o aplică. Putem admite că reformele învăţământului superior au fost întotdeauna bine intenţionate, însă avem convingerea fermă că, la legi noi trebuesc oameni noi, care să le mânuiască.

Acestea sunt realităţile de care trebue să se ţină seamă, atunci când se încearcă reforma învăţământului superior. Dacă nu se vor înlătura contrastele atât de izbitoare din lumea universitară, orice lege se va arăta neputincioasă şi curioasă, întocmai cum apare înfăţişarea unei haine de împrumut. Dacă nu se va sacrifica una din cele două lumi ale mediului universitar, dacă nu se vor da satisfacţii morale şi materiale tineretului univeresitar, şi dacă se va nesocoti mentalitatea celor care sunt realizatorii reformelor radicale, Universitatea românească se va adânci mereu într'o frământare, care va dăuna întregii vieţi româneşti.

N. Al. Florescu

IN IADUL SOVIETIC

STAREA DE MIZERIE A ŢĂRANIMEI IN U. R. S. S.

ouă şi o piele de oaie — nu importă dacă el are sau nu oi.

Furnizarea acestor produse este asigurată pentru statul sovietic prin pedepsele cele mai aspre. Deoarece familiile totuşi în dese rânduri nu sunt în situaţia de a-şi îndeplini „îndatoririle lor", cu toate sforţările supraomeneşti şi lipsurile la care se supun, ei trăiesc necontenit sub oprelişte îngrozitoare că acum, acum, pot fi arestaţi şi deportaţi în lagărele de muncă silnică. Să cauţi în întreaga lume şi nu vei găsi o paralelă a acestei exploatări criminale şi neruşinate, care a prins în cătuşe întregul popor ţărănesc sovietic, numit totuşi cu emfază: „Statul ţăranilor şi lucrătorilor sovietici".

Oricine a văzut şi a trăit aceste condiţii de viaţă, va mărturisi că înţelege prea bine pentru ce ţăranul sovietic îl primeşte pe ostaşul german ca pe un mântuitor al său, căutând să-i dovedească cu orice prilej, în semn de recunoştinţă devotamentul său. Soldaţii germani au trăit vibrant aceste evenimente în satele ocupate de ei, în cari ori de câte ori se întâmpla să contraatace bolşevicii, ţărancele veneau în mare număr înspre unităţile germane plângând, rugându-i în genunchi, cu lacrimi în ochi, să facă tot posibilul, căci şi ele vor ajuta, să nu se mai întoarcă înapoi bolşevicii.

Ţăranii ruşi pot fi definitiv siguri că bolşevicii nu se vor mai întoarce niciodată. In scurtă vreme, se vor bucura şi ei în locul vieţii de câine şi de sclav, de o viaţă plină de omenie, respectându-i-se sufletul lui, credinţa lui, munca lui şi dreptatea lui.

Anton Petrescu

Cadran pe 7 zile

VITEJIA TRUPELOR ROMANE LA ODESSA

Se cuvine să dăm o deosebită menţiune şi reliefare unui comunicat al comandamentului german, care relevează eroismul neîntrecut şi vitejia dovedită de trupele române, care luptă în jurul Odessei. Asediul care durează de mai multe săptămâni, este deosebit de crâncen, fără precedent pentru trupele române. Atacurile armatei române pentru cucerirea portului Odessa, care e apărată cu o nemai pomenită îndârjire de către trupele roşii, au devenit în întreaga Românie un simbol sacru. Astfel le caracterizează comunicatul amintit. Cel care a participat măcar cu gândul, la luptele acestui front, consacrat integral, acţiunilor eroice ale trupelor române, e nevoit să mărturisească că într'adevăr în acest sector, se desfăşoară un războiu de o vigurozitate şi de proporţii de nimeni bănuite. Comunicatul relatează apoi şi felul specific al rezistenţei bolşevice, care se încăpăţânează să continue o luptă, al cărei sfârşit este iremediabil pecetluit. Mai departe comunicatul subliniază că în scurtă vreme, poate chiar la începutul lui Octombrie este posibil să se hotărască definitiv soarta acestui oraş, prin acţiunea extrem de violentă şi de eficace a tuturor armelor terestre şi aeriene. Uzina de apă a Odessei se găseşte de multă vreme în mâinile trupelor române. Se accentuează asupra faptului că, comisarii politici bolşevici au impus hecatombe de jertfe omeneşti populaţiei civile a Odessei, cu prilejul acestor lupte efectuate în jurul oraşului. Cercul de oţel alcătuit de armata română în jurul Odessei se închieşteaza [illegible] necontenit. Numele [illegible] comunicatul german — va răsuna pentru veacuri, în întreaga istorie a războaielor purtate de Români. Succesul final va consfinţi deapururi dăinuirea mai departe alături de Ţara mamă, a provinciilor Bucovina şi Basarabia, de curând recucerite.

CE ESTE ALBIONUL?

Multă lume a auzit zicându-se Angliei Albion.

Perfidul albion e termenul de caracterizare a comportării engleze în lume. Dar puţină lume ştie de unde vine acest nume.

El trece în accepţia generală ca un aperitiv comod dat Angliei. Adevărul este altul şi fiindcă chestia Angliei la ordinea zilei, îl vom lămuri acum. Institutul german de cercetări ştiinţifice, într'un interesant studiu, trage concluzia că Albionul este cel mai vechi nume al Insulei Britanice. Acest substantiv propriu îl găsim mai întâi amintit într'o descriere geografică în secolul al 6-lea înainte de Christos. Textul nu ne-a parvenit încă în original, ci s'a păstrat într'o traducere latină în tratatul lui Avienus „Ora maritimă" din jurul anului 400 p. Chr. Aici găsim într'un pasagiu despre Islanda, numită „Insula Sfântă" următoarele:

„In această insulă locueşte poporul din ramura hiernilor şi în apropierea lor se găseşte insula Albionilor".

In consecinţă, Insula Britanică îşi derivă acest nume din ramura poporului „Albiones". Interesant, e că mai găsim acest nume de popor în regiunea Galicia din Nord-Vestul Spaniei, deci acest nume trebue să fi aparţinut unui popor care a trăit şi în Galicia şi în Anglia. Fiindcă ramura Albionilor e de origină ligurică şi ligurii erau un popor sudic care s'a răspândit mai apoi, plecând din Africa peste Spania. In Nord, Albionii au venit mai întâi în Galicia şi apoi dealungul coastelor Atlanticului, au emigrat în Anglia. Numele „Albiones" nu este singurul care se găseşte întrebuinţat în Anglia şi Galicia. Deasemenea numele fluviului Tamaris, astăzi Tambre din Galicia, se găseşte şi în Anglia sub numele râului Tamores, astăzi se scrie Tamar, un râu care din vremi străvechi este vestit pentru minele sale de zinc din peninsula Cornwal. Acelaş popor a dat şi numele fluviului Tamesis, Tamisa de astăzi. Această filiaţie etimologică şi etnologică între Galicia şi Anglia, este adeverită şi prin asemănarea de date, isvoare, relievii ce caracterizează cultura şi civilizaţia epocii de bronz din [illegible] servă şi între cultura epocii de bronz din Galicia şi Irlanda. Intre Galicia şi Insulele Britanice, mai ales Irlanda, au existat intime legături comerciale, anume se schimba zincul cu aurul din Irlanda. Albionii au dispărutde mult, iar englezii de azi cărora li se mai împrumută numele, nu mai păstrează dela Albioni decât spiritul comod, care îi poartă pe tot globul.

NORMADIE CONFISCAT IN U. S. A.

Principiile morale ale democraţiilor n'au urmat niciodată legile moralei adevărate.

Anglia s'a năpustit asupra vapoarelor şi forturilor franceze din clipa când Franţa n'a mai consimţit să-şi trimită fiii la moarte pentru cauza iudeo-plutocratică. Acum e rândul Americei să-şi afirme năravul.

Din New-York vine ştirea că d. Roosevelt a dat ordin de confiscare a transatlanticului francez „Normandie".

Această ştire este obiectul celei mai vii stupefacţii înregistrată de ziarele spaniole publică un lux de întreaga presă. In mod deosebit, amănunte, aducând şi fotografii ale acestui oraş plutitor, „Uriaşul Oceanului", însumând un tonaj de 83.000 de tone, precum şi numeroase descrieri însoţite de comentarii. Ziarul falangei spaniole „Arriba" scrie că acum câţiva ani, populaţia New-Yorkului, într'un număr considerabil, pregătise o primire frenetică transatlanticului „Normandie", cu prilejul dobândirii Panglicei Albastre, care se acordă executării rutei Europa-America, efectuată în timpul cel mai scurt. Astăzi însă, poftele de acaparare şi lăcomia au învins USA. Roosevelt răpeşte cel mai mândru şi cel mai luxos vas unui popor pe care el îl intitula încă prietenul său.

Ceeace învingătorul n'a făcut în războiu, împotriva Franţei, a îndrăznit s'o facă aşa numitul „prieten" al Francezilor. Şi de asidăuă, acest capo-d'operă a măestriei franceze realizată în şantierele navale din Franţa, va trebui să-şi adumbrească gloriosul său nume, arborând pavilion străin.

„Alcazar" declară că majestuosul „Normandie" a constituit pentru francezi, cel mai mare eveniment în cursul a 20 de ani. Opt sute de milioane de franci a costat acest vapor. D. Roosevelt poate să se mândrească cu confiscarea acestei opere, [illegible]

SENSUL LUPTEI NOASTRE

Acţiunea noastră militară împotriva bolşevismului alături de glorioasele armate germane şi în funcţia de armată aliată combatantă la flancul stâng al imensului front ce se întinde dela Oceanul Ingheţat la Marea Neagră, a stârnit admiraţia nu numai a aliaţilor noştri ci şi a altor popoare, cari au înţeles pericolul bolşevic şi nobila misiune de a-l combate şi înlătura. In acest sens avem recent o mărturie, care ne umple de mândrie şi care nu poate fi trecută cu vederea. E scrisoarea d-lui Eugen Deloncle, preşedintele comitetului central al Legiunei voluntarilor francezi împotriva bolşevismului, adresată d-lui Mareşal Ion Antonescu şi pe care o reproducem:

„In calitatea mea de preşedinte al Comitetului central al „Legiunei Voluntarilor Francezi Impotriva Bolşevismului" ţin să vă aduc mărturia admiraţiei şi entuziasmului trezite în mine de măreţul exemplu pe care l-aţi dat Europei, în fruntea armatei poporului poporului român.

„In marea luptă purtată de întreaga Europă, depozitara celei mai înalte civilizaţii din toate timpurile, România, graţie Domniei-Voastre, arată lumii că un popor nu este mai mare decât atunci când ştie să-şi făurească mari destine.

„Franţa, deşi înfrântă de curând a înţeles că epoca noastră a constituit una din marile tragedii ale istoriei şi că numai acela au dreptul să ia parte la imensul patrimoniu al civilizaţiei europene, cari au acceptat pentru a o apăra, şi ultima jertfă.

„In calitatea mea de şef al mişcării sociale revoluţionare nouă, care poate acum la lumina zilei să continue lupta împotriva bolşevismului pe care am întreprins-o în secret în 1928 alături de Generalul Duseigneur, amicul meu şi al Domniei Voastre, am fost chemat să fiu în Franţa promotorul Legiunii Antibolşevice.

„M'am pus în slujba acestei cauze cu tot ce un francez şi un creştin poate aduce ca forţă şi abnegaţie.

„Vreau, la fel ca Domnia Voastră, ca şi Patria mea să nu lipsească din lupta naţiunilor europene, conştiente de datoria lor faţă de tradiţia lor seculară şi faţă de propria lor rasă.

„Tot la fel ca Domnia Voastră, vreau să iasă din această luptă uriaşă o lume mai bună, în care fiecare naţiune căutându-şi salvarea ei prin formula totalitară, să contribue prin munca ei la îmbunătăţirea soartei popoarelor şi la înălţarea idealului civilizaţiei.

„Pentru aceasta am ţinut să vă aduc mărturia întregei mele admiraţiuni care a fost trezită în mine de nobleţea şi de succesul sforţărilor pe cari mulţumită Domniei Voastre, poporul român le vădeşte în faţa lumii întregi".

SUBSCRIEŢI LA IMPRUMUTUL REINTREGIRII!

— Parcă era vorba să nu mai ucidem preoţi.
— Nu-i ucidem. Pe ăştia îi trimitem ambasadori ca să ne împace cu Dumnezeu.

ETAPELE UNEI SĂPTĂMÂNI

MARŢI, 16 SEPTEMBRIE: Şahul Iranului, Ali Riza Pahlevi a fost constrâns de englezi să abdice în favoarea fiului său.

MIERCURI, 17 SEPTEMBRIE: Institutul Naţional al Cooperaţiei a semnat prin delegaţii săi la Berlin contractul pentru a doua tranşă a furniturilor agricole germane pentru România.

JOI, 18 SEPTEMBRIE: A căzut pe front, la datorie, generalul Alexandru Ioaniţiu, şeful Marelui Stat Major al armatei.

● D. Mareşal Antonescu, comandantul de căpetenie al armatei germano-române, semnează un ordin de zi pe armată în care citează eroismul şi bravura batalionului 12 Infanterie Marină.

VINERI, 19 SEPTEMBRIE: Trupele germane au ocupat oraşul Kiew, care se afla încercuit. Drapelul cu svastica flutură pe fortăreaţa capitalei Ucrainei. A fost ocupat de asemenea oraşul Poltava, dincolo de Nipru, situat la 120 km. de Charcow.

● In prezenţa d-lui Mareşal Ion Antonescu şi într'un cadru de sobrietate solemnă, s'a făcut la cimitirul militar Ghencea, înmormântarea regretatului general Al. Ioaniţiu.

SÂMBĂTĂ, 20 SEPTEMBRIE: In canalul Mânecei, aviaţia germană a doborît 25 avioane britanice de vânătoare. Alte trei avioane britanice au fost doborîte de apărarea antiaeriană de coastă.

● Un vas bulgar s'a lovit de minele aşezate de bolşevici în apele bulgare din Marea Neagră şi a fost aruncat în aer.

DUMINICĂ, 21 SEPTEMBRIE: In luptele pentru sfărâmarea armatelor bolşevice încercuite în imensa pungă dela Est de Kiew, trupele germane au luat peste 150.000 prizonieri şi un foarte numeros material de războiu.

● Trupele germane au ajuns la Marea de Azov.

● Englezii au impus un nou guvern în Iran, format din elemente aservite Londrei.

LUNI, 22 SEPTEMBRIE: S'au împlinit trei luni dela declararea războiului Sfânt împotriva bolşevicilor. Toată presa europeană consacră articole de aniversare şi exprimă cuvinte de laudă pentru măreaţa faptă a armatelor germane, italiene, române şi finlandeze.

● In punga dela Nipru au fost nimicite cele 30 de divizii bolşevice cari se aflau încercuite. Armata mareşalului Budienny este complect distrusă.

● O patrulă de 4 avioane I. A. R. din grupul lt. comandorului Pârvulescu a doborît în luptă 8 avioane bolşevice şi a pus pe fugă alte 12.

● In Marea Neagră şi în Marea Baltică, marina sovietică a avut pierderi considerabile în urma atacurilor germane de aviaţie şi de marină, au fost scufundate vaporul de linie „Revoluţia din Octombrie" şi greu avariat crucişătorul de categoria întâia Kirov. Alte contratorpiloare şi vase complectează lista.

● Noul şah al Iranului a fost constrâns de englezi să semneze un mandat de arestare contra tatălui său, fostul Şah Ali Riza Pahlevi, abdicat în condiţiile cunoscute.

MARŢI, 23 SEPTEMBRIE: S'a prelungit acordul de plăţi şi de clearing româno-turc până la 30 Noemvrie a. c., când urmează să se încheie un nou acord. Pentru aceste negocieri, guvernul turc a anunţat că va trimite la Bucureşti o delegaţie cu însărcinări şi puteri speciale.

● Au fost executaţi la Zagreb 50 de evrei comunişti, implicaţi în ultimele acte de sabotaj din Croaţia.

● Drept consecinţă a ocupării Kievului, 50 de divizii bolşevice au fost distruse sau scoase din luptă. Au fost făcuţi prizonieri 380.000 de oameni împreună cu comandantul şef al armatei a 5-a bolşevică şi s'a luat o imensă pradă de război.

● Iranul a rechemat pe miniştrii săi din Germania, Italia şi România.

● Fostul deputat comunist francez Jean Cathala a fost condamnat la moarte de tribunalul din Paris pentru uneltiri împotriva statului. Alţi comunişti au fost executaţi.

MIERCURI, 24 SEPTEMBRIE: D. Cudina a fost însărcinat exclusiv cu negocieri economice, spune un comunicat german, spre a pune capăt diverselor uneltiri ale propagandei britanice.

● La Moscova s'a deschis conferinţa delegaţilor Angliei, Statelor Unite şi U. R. S. S.

Humorul altora

— Dar ce v'a venit să puneţi Statuia Libertăţii pe scaunul electric ?
— O executăm fiindcă se opune la intervenţia Statelor Unite în războiu. *(Caricatură italiană)*

— Eu nu înţeleg dece ne-a trimis Churchill în Iran !
— Eşti greu de cap, John ! Altfel cum vom mânca bătaie în Rusia.
(Marc Aurelio)

— A noastră e viaţa, tovarăşe Stalin !
— O fi; dar eu merg la moarte sigură.

Protectorul libertăţei a uitat tocmai pe acei ce au mai mare nevoie...
(Caricatură italiană)

— Aşteptaţi numai o clipă; mă întorc imediat cu ajutoare proaspete. *(Marc Aurelio)*

— Tătuţă, locuitorii Moscovei au început să fie fericiţi.
— Ce i-a găsit?
— Fiindcă nemţii au început cu cei de la Leningrad. *(Caricatură italiană)*

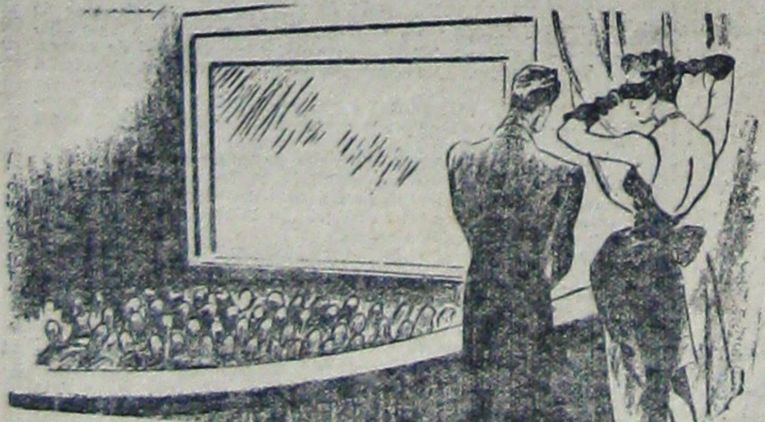

— Anul ăsta America nu ne-a dat decât un singur film comic.
— Şi cum se chiamă ?
— Intâlnirea Roosevelt-Churchill. *(Marc Aurelio)*

CHURCHILL : Aşa dar, Rusia aduce morţii şi America banii.
STALIN şi ROOSEVELT : Dar Anglia ce aduce ?
CHURCHILL : Morţii bolşevicilor şi banii americanilor. *(Marc Aurelio)*

INSTITUTUL DE ARTE GRAFICE AL MUNCII, Str. Sărindar No. 5-7-9

160 2240